

KNJIGA 40
KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=40>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?
Prikaz rezultata str. 781/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

NAPOMENA – dragutin

2023_40a_OTPORAS_BIBLIOTEKA_i_Maks_LUBURIC.docm

PRILAŽEM MOJU DOKUMENTACIJU - TEMA TKO JE „ROMAN LELJAK“!?

LELJAK: PEČOVNIK – HUDA JAMA i LELJAKOVO DRUŠTVO „HUDA JAMA“ ???

16-04-2016 **02:55#781**

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVIJESTNA VAŽNOST "PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA"

TKO JE PISAO "PORUKU IZMIRENJA USTAŠA I ... - Kamenjar

kamenjar.com › Iz Otporaševе torbe

(Ovaj komentator korisničkim imenom Picaferaj je znatiželjan kako je došlo do "PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA".

Pošto sam upoznat tim slučajem, komentatoru Picaferaj sam odgovorio kako slijedi. Otporaš.)

Citiraj Prvotno napisano od Picaferaj Vidi poruku

Srž Tuđmanove ideje o pomirenju ustaša i partizana, koja ka šta kažeš ni nije bila originalno njegova, je bilo uvjerenje da hrvatski partizani konačno žele nezavisnu Hrvatsku ...kao što ju je on želio. Naravno ...preračunao se.

Odgovor:

Kolega Picaferaj u pravu si kada kažeš da ideja "**PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**" nije bila originalno njegova, tj. Maksa Luburića. Možda sam ja jedini Hrvat koji je još živ - osim Željka Bebeke - i znam kako je do te poruke došlo. Ja sam već o tome pisao na ovom forumu u temi: Tko je Maks Luburić, general Drinjanin?, ali neće biti zgoroga ponoviti.

Maksu Luburiću je bila puna kapa svega i svačega. Sav svoj život posvetio je Hrvatskoj. To svi znamo. Obnašao je najodgovornije dužnosti u borbi za opstanak Hrvatske Države, NDH. Sam je pisao u Obranama i Drinama da se je netko morao baviti tim nezgodnim i nezahvalnim poslovima.

Ta dužnost je njega zapala i nije se krio od odgovornosti niti se sakrivao pod jorgan kada se je trebalo boriti i čuvati i sačuvati Hrvatsku Državu. Kroz bure i oluje od propasti Hrvatske Države u svibnju 1945. godine, kada se je povratio u hrvatske šume i priključio se već postojećim hrvatskim borcima, prozvanim Križarima, borio se s njima sve do potkraj 1947. godine, kada biva teško ranjen; preko prijateljskih veza prebacuje se u Mađarsku, tu se liječi i poslije skoro potpunog ozdravljenja prelazi preko Austrije, francuske zone u ta doba, koja mu na njegovo krivo ime koje je imao izdaje papire da može doći u Francusku, što je on i učinio.

U Francuskoj Maks Luburić ostaje neko vrijeme, odakle se počima javljati nekim svojim iz rata NDH prijateljima, poimenice Fra. Berti Dragičeviću a preko njega i drugima. Tako, kako piše njegov zet Dinko Šakić na portalu Ustaški Pokret, Maks je došao u Španjolsku 18 listopada 1948. Čim je prešao granicu, na rano, španjolske vlasti ga hapse i stavljaju u pritvor, jer nisu znali tko je on. Prvi koji ga je posjetio u zatvoru bio je Fra. Branko Marić. Fra. Branko je već uživao kod španjolskih vlasti veliki povjerljiv ugled tako da su španjolske vlasti povjerovala Fra. Branku Mariću da je to glavom i petom general HOS-a NDH. Vjekoslav Maks Luburić. Španjolske vlasti su ga odmah pustile na slobodu Maksa Luburića. Sada je Maks slobodan i kao slobodan čovjek, odmah se je povezao sa Nadbiskupom Vrhbosanskim drom. Ivanom Šarićem i drugim istaknutim Hrvatima. Poglavnik je već bio u (A)Buenos Airesu, Argentina.

Ovdje u slobodnoj zemlji Španjolskoj Maks Luburić ostaje Maksom, onim Maksom iz Janka Puste, i odmah počima, ne samo raditi za ponovno oslobođenje Hrvatske, nego više se je posvetio proučavanju:

ZAŠTO SU HRVATI IZGUBILI VEĆ POSTOJEĆU HRVATSKU DRŽAVU? Tako je on došao do spoznaje da su najviše za propast Hrvatske Države krivi Hrvati. To je on, Maks Luburić, general Drinjanin počeo otvoreno govoriti, pisati i širiti dalje među razbacane Hrvate diljem svijeta. Naravno da je jako teško priznati vlastitu pogrješku, što je tada, tih godina u hrvatskoj političkoj emigraciji, naišlo na velike osude, ponajviše kod čelnika Ustaškog Pokreta i Poglavnika dra. Ante Pavelića. Lopta je pukla a igrači se razbjegli; i tako je došlo do razlaza između Poglavnika dra. Ante Pavelića i zadnjeg Zapovjednika Hrvatskih Oružanih Snaga NDH generala Vjekoslava Maksa Luburića.

General Maks Luburić poslije tog razlaza Poglavnik/Luburić 1956. godine, se povlači u svoj **zimski san** za četiri godine. Kako sam piše u svojim pismima da nije ni svojim najvjernijim suradnicima htio odgovarati na pisma. Iskoristio je taj svoj "**zimski san**" od četiri godine o razmišljanju hrvatske tragedije, o Bleiburgu, o pokolju na stotine tisuća hrvatskih vojnika i civila i došao do zaključka da se mora poći drugim i sveopće hrvatskim putem. Kako je Poglavnik bio bolestan a malo je nade bilo da će preboljeti, general je bio tih, i kao vjeran i vjerni učenik Poglavnika, čekao je moment kada će moći izići pred Hrvate sa svojom idejom o pomirenju svakog Hrvata sa svakim Hrvatom. Taj moment je nastupio smrću Poglavnika na sv. Mladence 28 prosinca 1959. godine.

Već 3,4,i 5 siječnja 1960. god. general Luburić sazivlje u Madrid sastanak najistaknutijih hrvatskih vojničkih časnika. Na tom sastanku su raspravljana svaka moguća pitanja o sudbini hrvatskog naroda, a poslije iscrpne rasprave nazočni su se jednoglasno složili da treba udariti nove temelje i pokrenuti Hrvatski Narodi Otpor, HNO. Tada su izrađeni **TEMELJNA NAČELA I DUŽNOSTI HRVATSKIH BORACA U EMIGRACIJI** koji su izdati za Deseti Travnja 1960. god. u 25 tisuća primjeraka u prvoj DRINI poslije 1956. godine.

Poštovani kolega Picaferaj neka ovi moj komentar bude tebi i drugima kao jedan opći prilog dio početka hrvatske povijesti poslije Poglavnikove smrti. General se je za hrvatsku stvar i sa svojom suprugom Isabelom razišao, a ona ga je zbog Hrvatske napustila i ostavila ga sa četvero nejake djece. General se je posve posvetio ponovnom oslobođenju Hrvatske, kako je znao reći: s mnom ili bez mene, kola su se pokrenula. Znao je da neće moći svoje hrvatske pomirbene ideje promicati

među Hrvatima bez vlastite tiskare. Zato je general imao skupinu svojih simpatizera i istomišljenika u Torontu, Sydneyu, San Franciscu, Chicagu, Parizu, Njemačkoj i drugdje kojima se je obratio za novčanu pomoć da se kupi tiskara. U tu svrhu general je izdao **DIONICE HRVATSKOG NARODNOG OTPORA**. Hrvati su se odazvali i doprinosom kupnje tih **DIONICA** general je kupio u to doba najmoderniju tiskaru koju je imenovao "**DRINAPRESS**". U toj tiskari su se tiskale knjige DRINA i novina OBRANA. Prvi br. novine Obrana je izašao na Novu Godinu 1963. godine, a glavnim i odgovornim urednikom je bio Željko Bebek.

Sada kolega Picaferaj dolazi odgovor na tvoje pitanje o originalnoj **PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**. General je napisao neke svoje ideje i stavio ih na papir, napisane ih je dao Željku Bebek na pregled. Željko je to pregledao i ubacio neke svoje ideje u Maksove ideje. General je to poslao dru. Miljenki Dabi Peraniću u Pariz da pregleda. Kada je to dr. Peranić pročitao, nije se složio s napisanim, naljutio se i sve povratio generalu Drinjaninu s obrazloženjem da se on s tom ne slaže i ako će to izići kao PORUKA IZMIRENJA...da on napušta Otpor, i tada oni mogu raditi što god hoće. Tada je general napisao pismo dru. Peraniću, povratio mu pismo i zamolio ga da on napiše svoje ideje kako on misli da će biti najbolje. Tako je došlo do poznate **PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**.

Evo šta meni dr. Peranić piše 23.IX.1990. Iznijet ću neke izjave iz pisma kojeg je general pisao dru. Peraniću 11.XI.1963., a meni prenosi dr. Peranić u spomenutom pismu:

"Ja molim u prvom redu Tebe osobno, (ovdje se radi o dru. Peraniću, mo) da nam najhitnije daš svoje mišljenje, osobito u duhu pisma, koje prilažem... (ovdje se radi o Poruka Izmirenja...,mo) Cilj je zaista pokrenuti nove duhove, spašavajući sve čiste vrednote, bez kompleksa prošlosti, bez vrijeđanja, bez osvete, bez kompleksa, čista srдца, čistih ideja za budućnost."

Milane, (to sam ja, Mile Boban, Otporaš, mo.) nemam ni taj članak ni popratno pismo, jer sam mu bio povratio i jedno i drugo, izazivši moje neslaganje sa sadržajem članka. (Pregledao sam knjigu "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURICA**" i ovog pisma od 11.XI.1963. nema u toj knjigi. Sada je i razumljivo, jer je to pismo ostalo kod generala, a poslije njegove smrti, dragi Bog zna gdje je ostavština pisama Maksa Luburića završila. Mo.) Napisao ga je bio Željko Bebek, namještenik Drinapress-a "(1) Pismo 6.VI.64.: "Bebek nije kod mene više. On je bio pisac onog članka što ste ga cenzurirali. Onda je samo spavao, ljenčario i morao sam ga baciti van." (Ovo se nalazi u spomenutoj knjizi na stranici 346., treći paragraf odozgor. Mo.) koji je pisao o stvarnosti Istre i Dalmacije po politici učitelja i profesora "bratstva i jedinstva", naravno prosrpski i antihrvatski. Maksu sam to rekao i telefonski, te me je zatražio to napisati mojom glavom. Prihvatih.

Dva tjedna kasnije me već traži moj rad:

"Drina je skoro gotova, te je najhitnije potrebno da pošalješ Tvoj rad o Istri, jer inače morat ćemo obustaviti i početi drugu stvar...Moj se rad, logično, oduljio, jer je trebalo donijeti i povijest Istre. Uskoro dobiva prvi dio, a kroz deset dana i kraj, koji je ustvari **ADRESA IZMIRENJA**."

"Dobio sam sve i svršetak članka. Krasno. Hvala Ti topla na svemu. Ovaj mi je svršetak zaista drag. Zahvali se svima na suradnji. Ovo će biti zaista dostojno naših namjera i žrtava. Ja ću sve tako uvrstiti i bit će sigurno nešto najboljega što se u emigraciji tiskalo."

Dragi Milane srcu mi godilo Generalovo priznanje mojoj **ADRESI IZMIRENJA**, Krasno...Ovaj mi je svršetak zaista drag" piše mi General, a tiskao ju je kao kraj uvodnika Istarske DRINE, Madrid 1964, Godina XIV. br. 3-4, str. 18.21.

Do drugoga pisma ostajte mi pozdravljeni svi Bobani i Bobanići
Vaš kum Miljenko.

Nadam se kolega Picaferaj da se nećete ljutiti na opširnosti, ali sam to smatrao potrebnim pojasniti malo više nego se je o tome prije znalo, jer je ovo jedna vrlo važna naša hrvatska zajednička povijest. Osim toga što se sve danas dešava u našoj slavnoj i politički tužnoj Hrvatskoj smatrao sam se dužnim ovo reći svim onima koji svoju mržnju kroz Jasenovac ispoljavaju na sve one koji su svoje živote dali za istu Hrvatsku od osam (8) slova u kojoj oni danas žive i od koje žive. PoZDrav. Bog! Otporaš.

16-04-2016 20:29#782

franjevac

Super ugledni član
Datum registracije
Nov 2013
Poruke
1,814

Bobane hvala ti o istini o ustaškom pokretu i Maksu Luburiću, ti si jedan od rijetkih koji ne pristaješ na histeriju nego nastavljaš da pišeš istinu sviđala se ona i odgovala nekome ili ne

16-04-2016 21:10#783

franjevac

Super ugledni član
Datum registracije
Nov 2013
Poruke
1,814

<http://narod.hr/hrvatska/matkovic-i-...omanija-istina>

Bobane pročitaj tekst hrvatskih povjesničara i istraživača upućeno židovskom amateru,krivotvoritelju i lažovu Slavku g.Goldsteinu u vezi jasenovca

17-04-2016 06:23#784

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

Prvotno napisano od *franjevac*

Bobane hvala ti o istini o ustaškom pokretu i Maksu Luburiću ti si jedan od rijetkih koji ne pristaješ na histeriju nego nastavljaš da pišeš istinu sviđala se ona i odgovala nekome ili ne. Hvala ti poštovani kolega "franjevac". Veseli me i drago mi je da si se dopadaju moji opisi, odnosno istina o kojoj pišem u mojim opisima. Za tvoju info. i za info. i onima kojima se moji opisi, odnosno istina mojih opise ne sviđa, želim ti reći da su mi se mnogi javili, i to ljudi od pera, koji su od mene tražili izvorne dokumente, što sam morao skenirati i poslati im za njihove potrebe.

Hvala ti još jednom. Javi se ponovno.

Iskreni pozdravi.

Bog! Bobani.

19-04-2016 22:24#785

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEĆU BRTE, KAD SAM DO SADA MOGA ŽIVIT KO' ČOVIK, MOGU I OD SADA...

NEĆU BRTE, KAD SAM DO SADA MOGA ŽIVIT KO ČOVIK I RVAT, MOGU I OD SADA...

Moj sinko, nemoj se nikada tući. Ako te neko napadne, brani se. U tom slučaju ja ću te radije posjetiti u zatvor nego u bolnicu. Petar Boban,... otporas.com

Kliknite na link: [Otporaš | Iz otporaševe torbe](http://otporas.com)
otporas.com

Pisati o Maksu Luburiću nije lako. Zašto? Mnogi se to pitaju, a ja ću ukratko reći zašto nije lako pisati o Maksu Luburiću. 1.) Maks je rođen ...

Posted by Date: Studeni 21, 2015

NEĆU BRTE, KAD SAM DO SADA MOGA ŽIVIT KO ČOVIK I RVAT, MOGU I OD SADA...

Moj sinko, nemoj se nikada tući. Ako te neko napadne, brani se. U tom slučaju ja ću te radije posjetiti u zatvor nego u bolnicu. Petar Boban, Gabrić, svome sinu Milanu 1956.

DA SE NE ZABORAVI I DA SE ZAPAMTI

Ovu gore navedenu izreku mi je rekao moj otac Petar 1956 godine.

Moj otac Petar Boban, Gabrić (1907-1981), bio je u Domobranima. Ranjen je bio na Kozari 1942. godine. Pričao mi je da mu je njegov zapovjednik toliko puta rekao da se zakloni za vrijeme borbi, jer da on sam ne može rat dobiti. Borio sam se srčano, iz srca za moju zemlju Hrvatsku, mnogo puta mi je to rekao. Dok nisam bio ranjen nisam mislio da me metak može pronaći. Poslije liječenja i oporavka, razriješili su ga vojničke obveze, te je došao kući. Njegov brat Mate, moj stric, je bio u Ustašama na dužnosti u Zavidovićima.

U mojem selu Bobanova Draga, na jednoj gomili, seljani su za svoje potrebe i svojim vlastitim sredstvima postavili zvono i posvetili ga sv. Iliji. Od tada, 1937. godine, svake godine na dan sv. Ilije 20 srpnja održi se sveta Misa na čast imena sv. Ilije. Poslije sv. Mise svaki sa svojima ide kući na ručak, dobro se najedu i napiju i tako, puni sreće i zadovoljstva, poslije ručka iziđu iz kuća i hladovine, te odu dolje na cestu na **DERNEK**. Selo puno svijeta, naroda. Mnogi su došli iz susjednih sela i župa.

Te 1943. godine u proljeće su najprije naišli četnici. Zapalili su nekoliko kuća i u našem selu ubili Grgu Boban, grše (1896-1943) i ženu Stjepana (Stipuka) Zorić, a preko sela još trojicu. Neposredno iza njih, četnika, naišli su partizani. Oni nisu ni palili ni ubijali. Simbolično su prošli tuda i samo popljačkali što su mogli, kako su to oni znali reći “da je to za narodnu vojsku”. Hrvatske vojske tu nije bilo, ni blizu. Bilo je nešto u Imotskom i nešto seoskog redarstva, što nije bilo dovoljno pružiti bilo kakav otpor ni četnicima ni partizanima. Ali za taj slučaj se je čulo i hrvatska vojska je počela patrolirati tu liniju Imotsk/Grude/Ljubuški/Široki Brijeg/Mostar.

Moj stric Mate je došao iz Metkovića na dopust za Ilindan, kako se je to kod nas govorilo, tj. za 20 srpnja. Koliko se još uvijek sjećam, bio je utorak. Bilo je mnogo naroda i Dernek je bio lijep, kao i po običaju. Jedni se šetaju, tamo-amo, dok drugi pred kućama u hladu sjede, pričaju, jedan drugome nazdravlja iz bukare ili pletare, svaki se veseli, ganga se pjeva, jednom riječju: UZITAK i milina! U jedan trenutak nastala buka, gužva i galama. Naišli Ustaše i naređuju svima da se mirno razidu i da svaki svojim kućama ideju. Dernek je zabranjen poradi sigurnosti. Većina naroda je poslušalo i pognutom glavom uz kolovoz krenuli kući. Kada su došli pred Matanovu kuću, gdje su u hladu pod razgranatom šljivom sjedili moj otac, moj stric Mate i drugi seljani, Ustaše su ih počeli rastjeravati. Jedan od njih je prepoznao mojeg strica Matu i svalio na njega svu hrpu uvreda i psovki zato što nije bio u ustaškoj odori, već u civilu. Moj stric se počeo – kao- pravdati i u tom pravdanju došlo je do fizičkog obračuna. Ustaša Ljubičić iz Runovića ispod Imotskog udario kundekom mojeg strica, našto je moj otac Petar odmah skočio u obranu svojeg brata i oduzeo pušku Ustaši Ljubičiću. Drugi Ustaša je odmah počeo pucati. Svaki je utekao, spašava se kako tko može. U tuči su pet (5) Ustaša, moj otac i moj stric. Oba su ranjena. Na svu sreću rane nisu bile smrtonosne, ali metak nije znao hoće li biti smrtonosan ili ne.

Seljani, susjedi i prijatelji su na skalama/lojtrama donijeli ranjenog mojeg oca i mojeg strica kući. Toga se još sjećam kao da je jučer bilo. Ali se također vrlo dobro sjećam priča mojeg oca koje mi je pričao dok smo kopali. To su bili nekontrolirani incidenti, bez zapovjedi iz Zagreba. Moj stric Mate (1919-1966) je i dalje ostao u Ustašama i borio se za svoju zemlju Hrvatsku, bez da je pomišljao da iz nekog prkosa i zbog nekih prljavih Ustaša ode u šumu i pridruži se partizanima. On je bio zarobljen u svibnju 1945. godine između Zidanog Mosta i Celja. Prošao je kroz velike muke i **vezitkije** uši i ostao živ.

U mom selu je također veliki Dernek na sv. Petra i Pavla 29 lipnja. Kod nas se to obično i skraćeno kaže ‘Petrovdan’. Godine 1956, mislim da je bio petak, šetali smo se u Derneku. Moj rođak Ante Grubišić i ja zapjevali smo gangu sa pjesmom: Meni moja govorila mati, pjevaj sine živjeli Hrvati. Milicioner Đuro i Milan Šorman, oba od Mostara, Bjelog polja ili okolice, odmah na nas. Zametnula se gužva, te zatim tuča u kojoj je bilo i krvi. Sve se završilo dobro, jer je moglo biti i gore.

Sutra subota otac i ja kopamo na polju, evo ih. Ugledao sam ja njih kako se žurnim korakom približavaju k nama. Kratkim postupkom oni -milicija – hoće mene sprovesti u “Stanicu Narodne Milicije” u gornje Soviće. Ja sam im rekao da znam gdje je stanica i da ću sam doći, a da oni mene neće sprovoditi kroz selo 5-6 km. kao nekog lopova. Pristali su. Oni svojim pute a ja mojim. Otac mi je samo rekao: “Moj sinko, neka te dragi Bog čuva na svakom koraku. Za tebe ovdje nema više života. Širok ti je svit. Ima četiri (4) strane, Istok, Sjever, Jug i Zapad. Izaberi, prekrsti se i ajde. Samo nemoj na Istok. Idi na Zapad. Ajde najprije kući i reci Vićeki, **(to mi je Mater)**, ona zna di je onaj veliki tajkun da ti dadne malo para”.

Eto, tako sam ja kao dečkić napustio moje selo, moju rodnu grudu koja mi se je zalijepila za tabane i kuda god koracam/hodam, tragovi hrvatstva ostaju. Imao sam priliku u zadnjih pola stoljeća mnogo puta razmišljati o svemu pa i o tome: tko je kriv? Sudbina, došao sam do zaključka. Ustaše koji su bili povod da moj otac i moj stric odu u protivni tabor, partizane, su bili izolirani negativni slučajevi, kao što, recimo, kod jednog kirurga, koji neoprezno i zaboravno ostavi neki kirurški pribor/alat u

unutrašnjosti pacijenta, koji kasnije zbog tog neopreza umre. Još se nije slučaj desio da je netko u takovim slučajevima optužio medicinsku nauku i kao takovu osudio da ne valja. Tu je hrvatsko-državotvorna vrlina mojeg oca i mojeg strica, koju sam neseumljivo naslijedio od njih.

Kada je 1963. godine jedna skupina hrvatskih rodoljuba i revolucionaraca došla iz emigracije u Hrvatsku, okolicu Papuka, s namjerom dignuti ustanak, mnogi, ako ne i svi, od moje obitelji i rodbine su bili pod Udbinom paskom. Tada je Nika Belac iz Drinovaca, koji je bio velika "budža" u CK KP BiH, došao k moje ocu Petru i rekao mu da su oni u Mostaru zaključili da je on kvalificiran za prvoboračku penziju, na temelju one bitke sa Ustašama na 20 srpnja 1943. godine. Pošto je taj Nika naš susjed i mnogi su ga poznavali pa tako i moj otac, on mu jr rekao: " Pa, bolan Nika, kako ja mogu dobiti vašu prvoboračku penziju kada i Bog i čovjek zna da sam se ja borio protiv vas a ne za vas. Šta će moj sin Milan (to sam ja) tada reći. Odrekao bi me se. Neću, brate. Kad sam do sada moga živjet ko čovik i Rvat i bez vaše penzije i pomoći, mogu i od sada". Eto kako sam ja, Mile Boban, Otporaš, napustio, neiskusano i golobradat svoju dragu domovinu Hrvatsku.

Otporaš

Posljednje uređivanje od Bobani : 19-04-2016 at 22:30

22-04-2016 15:49#786

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Stjepan Razum: Goldštajnizacija Nezavisne Države Hrvatske

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/stjepan-razum-go...zave-hrvatske/>, Kamenjar

To: Annie Boban <froate@hotmail.com>

Sent: Thursday, April 21, 2016 2:58 PM

Krešimir Kraljević; Subject: " DOBRO DOŠLI U JASENOVAC - GRAD NAJVEĆIH LAŽI"

"DOBRO DOŠLI U JASENOVAC - GRAD NAJVEĆIH LAŽI"

Otvaram ovu temu s jednom jedinom namjerom a ta je da svi ovi koji bilo što znaju o dobrim stvarima koje su se zbivale u Radnom Sabirnom Logoru Jasenovac od kolovoza 1941. pa do raspusta istoga koncem travnja i početkom svibnja 1945. Za loše stvari smo čuli - istinite ili ne - milijune puta, pa istini za volju to nas to više i ne zanima. nas ovdje zanima ISTINA i to naša hrvatska ISTINA. Meni se je nedavno nepoznati čovjek imenom Kazimir javio i pitao me za moje mišljenje o Jasenovcu. Prilažem odgovor:

"Kazimir, dobro si ti to nakitio, ali izgleda mi da je to kao: ćoravu namigivati i gluhu šaptati. KGK je svojom nedavno izrekom da su borci koji su branili Hrvatsku Državu od svih nametnika, odmetnika, izdajnika i neprijatelja hrvatskog naroda počinili zločin u Jasenovcu. To naprosto nije istina. Istina je da je bilo nekontroliranih nastupa i nasilja, kako pojedinaca tako isto i sami pritvorenika koji su dospjeli u Sabirni Logor Jasenovac zbog svojih terorističkih djela protiv Hrvatske Države. To će nam posvjedočiti i naša predsjednica RH KGK na 22 travnja ove godine kada bude tu nastupila u obilježavanju "takozvanog komunističko/jugoslavenskog proboja". Neka i to bude dokaz da Vlada Države Hrvatske tada nije izdala nikakve Zakonske Odredbe za to

krvoproliće kojeg će za dva dana DERNEKAŠI slaviti kao komunističko/jugoslavensko/srpsku pobjedu, a prišiti hrvatskom narodu HIPOTEKU KRIVNJE NJIHOVIH OČEVA za zločine počinjene na području Hrvatske za vrijeme WW2.

Neprijatelji Hrvatske su u tome majstori. Najprije su oprali mozak LABAVIM HRVATSIMA da je mjesto SRB jugoslavensko/komunistički ustanak, gdje se DERNEKAŠI svake godine sastaju i slave svoje orgije protiv hrvatskog naroda. Sada ti - skoro svi isti i za istu svrhu - DERNEKAŠI će se sastati za dva dana u Jasenovcu, ko' bojagi položiti vijence i oplakivati nevine žrtve, a to će biti u stvari tko će koga više nadvikivati u ocrnjivanju Hrvata i Hrvatske Nezavisne Države i svih onih, a tih je na milijune, koji su svoje živote dali od 1918 pa sve do 1991. godine u stvaranju i obrani Hrvatske Države.

Ovoga puta bih zamolio sve Hrvatice i Hrvate kojima to bude moguće, da se pripreme i dođu pred ulaz u Jasenovac s velikim natpisom: "DOBRO DOŠLI U JASENOVAC - GRAD NAJVEĆIH LAŽI"., ali da svi budu uporni u svojim odlukama da se ne dadnu izazvati. Pisac ovih redaka u tome ima iskustvo skoro šest desetljeća kada je sa svojim istomišljenicima u svjetskim metropolitama prosvjedovao protiv Jugoslavije i njenog zločinačkog režima. Bilo je tu provokatora koji su izazivali samo da nam nadležne i lokalne vlasti zabrane mirne demonstracije.

Eto, sutra, 22 travnja 2016. dobro otvorite oči i uši te čitajte, pratite i slušajte šta će se sve tu reći i kome će to sve najviše ići u prilog, te sami odlučite dali će taj sutrašnji dolazak u Jasenovac biti dolazak molitve, dolazak polaganja vijenaca, dolazak odavanja pijeteta nevinim žrtvama tu na tom mjestu od kolovoza 1941. pa do konačnog zatvaranja tog logora jasenovac 1951. godine.

Nemojte tada mene kriviti ako sam u bilo čemu pogodio u ovom prvom tekstu o ovoj temi.

26-04-2016 01:17#787

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

SLOVENIJA PUNA SI BORIĆA I KOSTIJU HRVATSKIH MLADIĆA
SLOVENIJA PUNA SE BORIĆA I KOSTIJU HRVATSKIH MLADIĆA

pecovnik_stranski_vhod_tiri.jpg

info@grude-online.info

SLOVENIJA PUNA SI BORIĆA I KOSTIJU HRVATSKIH MLADIĆA

Ovaj gore navedeni naslov je pjesma koju su hrvatske čobanice i hrvatski mimci po Hercegovini uz gang pjevali. Ja sam ju pjevao sa Stjepanom Boban, zvani Ćipća Marka Bikotića 1954. godine u proljeće kada smo kopali za duhana kod Ikana Mišina, (Ivan Boban, Mišin). Čum je Ikan čuo tu pjesmu, začudio se i upozorio nas da se ta pjesma ne smije pjevati. Na naše naivno pitanje: da zašto mi ne smijemo pjevati tu pjesmu, Ikan je odgovorio: Zato što je u Sloveniji poslije rata pobijena sva hrvatska vojska, a danas vlast ne želi da se o tome išta zna. Zato se mnogi Bobanjari nisu svojim kućama vratili, kaže nam Ikan Mišin. Otporaš.

SLOVENIJA PUNA SE BORIĆA I KOSTIJU HRVATSKIH MALDAIĆA

pecovnik_stranski_vhod_tiri.jpg

AKTUALNO

‘ANTIFASISTI’ ŠUTE: ‘U rudniku Pečovnik zabetonirano više od 12.000 Hrvata!’

By Fightertra. 25, 2016

Sve je isvjesnije da je rudnik Pečovnik najveće stratište Hrvata pokraj Celja. Crngrob je pak stratište visokih dužnosnika Vlade NDH. S njima je bilo oko 250 djece. Najprije se mislilo da su djeca odvedena i dana na posvajanje. No, odvedena su u šumu, likvidirana i bačena u Matjaževu jamu.

Gospodin Roman Leljak samostalni je istražitelj Udbinih arhiva u Sloveniji, neumorni istraživač zločinačkog djelovanja Titove tajne političke policije i bestijalnosti njegovog režima nakon Drugoga svjetskog rata, svjedok u slučaju »Mustač – Perković«, čovjek koji je rasvijetlio likvidacije hrvatskih emigranata Crnogorca, Martinovića, Rukavine, Tolja i mnogih drugih. Nedavno je u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini predstavio svoju najnoviju knjigu »Huda jama – strogo čuvana tajna«. S tim hrabrim slovenskim publicistom razgovaramo o jednoj od najtragičnijih dionica u povijesti hrvatskoga naroda, izivljavanju ratnih pobjednika – Titovih komunista, njegove vojske i političke policije – KNOJ-a – nad hrvatskim ratnim zarobljenicima na slovenskom ozemlju u svibnju 1945. i u nadolazećim godinama.

Gospodine Leljak, postoje informacije da rudnik Huda jama nije najveće i najstrašnije stratište Hrvata kod Celja.

Rudnik Pečovnik 1945. godine bio je aktivan, a vađenje ugljena nadzirali su Nijemci. Rudnik se nalazi u naselju Zagrad nadomak Celju. Te godine vlast ga je zatvorila i zabetonirala, iako domaće stanovništvo još i danas govore da je bogat ugljenom te da nije bilo potrebe za zatvaranjem. Istina je, na žalost, sve jasnija. Zatvoren je zbog toga što se u njemu, po pouzdanim procjenama, nalazi **više od 12.000 Hrvata koji su tu mučki ubijeni, bačeni, zatrpani i zabetonirani!**

dragutin

(izrečeno - izmišljeno i previše toga je netko rekao, kazao a da ne koristi Bogom dane mu pameti)

Do 8. svibnja 1945. preko Celja – na pravcima Brežice-Zidani Most, Celja-Velenje-Dravograda-Bleiburg prolaze mnoge kolone hrvatskih vojnika i njihovih obitelji. U kolonama je bio i mnogo djece.

dragutin

(halo Leljak: Celje 9.svibnja a dalje se spominje Pečovnik – Huda Jama – Crngrob – Tezno ???)

Devetoga svibnja u Celje ulazi posebna partizanska jedinica – Vojska državne sigurnosti. U Sloveniji su je neformalno tada još uvijek tako zvali, iako je 13. svibnja 1944. promijenila ime u Korpus narodne obrane Jugoslavije (KNOJ). Od tog datuma nadalje, danas to znamo, brojne hrvatske izbjegličke kolone zaustavljaju i ne dopuštaju im odlazak prema Bleiburgu. Danas možemo reći kako je na raznim mjestima nadomak Celju tada zaustavljeno i sprovedeno u privremene logore oko 17.000 Hrvata.

U udruzi »Huda jama« dali smo si u zadaću da se i rudnik Pečovnik otvori i da se utvrdi istina o njemu. Ako utvrdimo da je sve to istina, bit će to najveće stratište Hrvata na Križnom putu. A bojim se da su svi navodi istiniti!

Spominjate udrugu »Huda jama«. Recite nam nešto o njenim aktivnostima...

Udruga pod tim imenom djeluje od prošle godine. Udruga je registrirana još 1990. godine, kao udruga za obilježavanje poslijeratnih stratišta. Do sada je izgradila i postavila tri kapelice, više spomenika i više od 50 križeva po čitavoj Sloveniji. Udruga je promijenila ime u udrugu »Huda

jama« zbog niza aktivnosti kojima želimo na svaki način još ove godine pokopati sve žrtve u rudniku Huda jama, s pijetetom i na način dostojan čovjeka. Želimo da se posmrtni ostaci žrtava iz Hude jame prenesu u kosturnicu u Tezno kraj Maribora. U toj kosturnici već je mnogo Hrvata, koji su bili likvidirani u takozvanim tenkovskim rovovima na trasi autoceste između Maribora i Celja.

pecovnik_stranski_vhod_tiri.jpg

To ne znači da se Udruga bavi samo Hudom jamom. Uz spomenuti Pečovnik, ove godine željeli bismo provjeriti i Matjaževu jamu pokraj Škofje Loke. U području Crngroba kraj Škofje Loke u svibnju 1945. likvidirano je više od 2000 Hrvata. Zna se da na tom mjestu nije likvidiran nijedan od 40 ministara Vlade NDH, osim možda ministra pravosuđa dr. Mirka Puka. Uхваćen je u slovenskoj bolnici i likvidiran. Postoji mnogo detalja koji upućuju na to da je bio Crngrob svratište pratnje dužnosnika Vlade NDH, nižih i viših službenika i njihovih obitelji. U Muzeju u Škofjoj Loci nalazi se ručno napisan zapisnik s nekim imenima službenika koje je saslušavalo Odjeljenje za zaštitu naroda (OZNA). U muzej ga je predao Oton Burdych. Postoji i nekoliko fotografija likvidiranih u Crngrobu. Slike upućuju na to da je Crngrob stvarno bio stratište visokih dužnosnika Vlade NDH. S njima je bilo i oko 250 djece. Najprije se mislilo da su djeca odvedena kako bi ih se dalo na posvajanje. No, prema novijim spoznajama odvedena su kilometar više u šumu, tamo likvidirana i bačena u Matjaževu jamu.

Kada ćete početi sondirati ili provjeravati te navode?

Još ovog proljeća. Sve ovisi o tome hoćemo li prikupiti dovoljno sredstava. Država Slovenija sigurno nam neće pomoći. Tako da ovisimo o dobrim ljudima, donatorima za takva istraživanja. Ovom prilikom htio bih zahvaliti gospodinu Antonu Kikašu, velikom Hrvatu iz Kanade, koji nam je omogućio da možemo početi radove. Novca zasad nemamo dovoljno. Ove godine imali smo sv. misu kod Matjaževe jame. Bilo je i mnogo gostiju iz Hrvatske.

Možemo li ove godine očekivati i Vašu novu knjigu na hrvatskom jeziku?

S gospodinom dr. Josipom Jurčevićem već u svibnju izlazi knjiga u Bleiburgu. Bit će to knjiga o tome kako je Udba pratila rad Bleiburškog voda. Na žalost, Udba je likvidirala i Nikicu Martinovića, predsjednika Voda. Postavljala je bombe, za nju je radilo mnoštvo doušnika, koje će ta knjiga razotkriti.

Nadam se da će ove godine izaći i druga knjiga o Hudoj jami, čiji će sadržaj pokriti cijeli Križni put po Sloveniji. Očekuju me istraživanja u beogradskim arhivima, u kojima sam već pronašao mnogo novih dokumenta iz tog poslijeratnog perioda. Nadam se da će biti i mnogo imena žrtava komunističkog partizanskog sustava.

Sve rečeno uvjetovano je financijskim mogućnostima za istraživanja. Nikada ni za jednu knjigu nisam dobio državnu donaciju! Istraživanje mi omogućuje samo zarada od prodaje knjiga. Zahvalan sam svakome kupcu knjige Huda jama.

Autor: Domagoj Madžar / 7Dnevno
pecovnik_stranski_vhod_tiri.jpg

SLOVENIJA PUNA SE BORIĆA I KOSTIJU HRVATSKIH MALDAIĆA

pecovnik_stranski_vhod_tiri.jpg
Posljednje uređivanje od Bobani : 26-04-2016 at 01:22

26-04-2016 **20:36#788**

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

KOMENTAR SA PORTALA KAMENJAR O KNJIGI "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"

Avatar: Otporaš Blanka M. Matkovic • prije 4 minute

Poštovana gospodična ili gospođo Blanka M. Matković,

Najprije Vas želim poZDraviti i zaželjeti Vam mnogo uspjeha u Vašem radu na našoj hrvatskoj njivi, kako smo mi to znali prije govoriti u hrvatskoj političkoj emigraciji. Knjiga **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"** koju je izdao Despot Infinitus je knjiga na kojoj sam ja radio nekoliko godina. Ja sam pripremao rukopis pisama Maksa Luburića, što u originalu što kopija ili kopija od kopije dao u početku svibnja 2014. godine gosp. Zvonimiru Despot u Zagrebu i s njim potpisao ugovor o izdanju te knjige.

Vrlo cijenjena i poštovana gospodična ili gospođo Blanka M. Matković izgleda mi da Vi tu knjigu nemate, jer da ju imate a ovdje se radi o knjizi **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"**, ne biste napisali: "Ono što je objavljeno u knjigama koje tiska Despot uzimam s oprezom." Zašto tako kažem? Kažem zato jer su sva pisma skenirana i u izvornom i originalnom pisanju i rukopisu u toj spomenutoj knjizi su izložena za sve Hrvatice, sve Hrvate i hrvatsko općinstvo. Ja to sve posjedujem i spreman sam Vam poslati sliku od deset (10) knjiga u kojima su sva ta pisma pohranjena. Ako Vas to zanima, obratite se na uredništvo portala Kamenjar i oni će Vam dostaviti moj e-mail adresu na koju mi se osobno možete javiti i da izmijenimo informacije glede te stvari. Osim toga spreman sam Vam dostaviti spomenuti knjigu, ako ju vi nemate a želite ju imati. Tada ću vas ja upoznati s sobom u Zagrebu preko koje ćete moći dobiti tu knjigu. Ja ću sa moje strane odmah sada, za par minuta, poslati sliku tih deset po brojevima knjiga: **"General VJEKOSLAV "MAKS" LUBIRIĆ, pisma: listopad 1952.** -itd. na uredništvo Portala kamenjar da oni stave ovu sliku na ovaj Vaš komentar i moj odgovor.

Primate moje najiskrenije poZDrave iz daljine, države Texas.

Mile Boban, Otporaš.

27-04-2016 04:28#789

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

HISTORICAL LETTERS FROM MAKSA LUBURIĆ - DESET (10) FIJOKA PISAMA MAKSA LUBURIĆA 1952-1969

Molim sve one koji imadnu priliku ovo pročitati, da otvore priloženi link i pročitaju jako dobar članak ove hrvatske vrlo vrijedne povjesničarke Blanke M. Matkovića povodom mnogih laži vezano za Radni Sabirni Logor Jasenovac. Svakako nastoje pročitati i komentare koji su jako zanimljivi. Tu u tim komentarima ljudi iznose svoja viđanja i negodovanja prema onima koji se **LAŽIMA**

SLUŽE da oklevetaju, ocrne i omalovaže hrvatske borce koji su svoje živote dali u obrni nama Hrvatima naše drage Nazavisne Dražave Hrvatske, NDH. Kliknite na priloženi link i dolje na dnu vidjet ćete sliku svih deset (10) fijoka originalnih i u kopijama pisama Maksa Luburića.

PoZDravi svima.

Bog! Mile Boban, otporaš.

HISTORICAL LETTERS FROM MAKS LUBURIĆ - DESET (10) FIJOKA PISAMA MAKSA LUBURIĆA 1952-1969

Evo objavio sam ovdje

<http://kamenjar.com/blanka-matkovic-...vec-potvrdili/>

Dana 26. travnja 2016. u 21:52 Annie Boban <froate@hotmail.com> je napisao/la:

Bog! dragi moj Žarko,

Kako sam ti malo prije rekao preko brzoglasa da ću to poslati moj odgovor - kao komentar na njezin komentar na portalu Kamenjar, što sada i činim. Dolje niže ćeš vidjeti deset (10) fijoka

HISTORICAL LETTERS FROM MAKS LUBURIĆ. Tu su skoro sva pisama Maksa Luburića koje sam ja posjedovao. Ja sam to malo prije poslao glavnom i odgovornom uredniku portala Kamenjar ovu dolje niže priloženu sliku, jer ju ja ne znam kako staviti. On za mene mnoge stvari radi i sam ne znam kako mu se odužiti. Ali kako se ja osjećam jako mlad, vrijeme je pred nama i s dobrom voljom i pažnjom svaki računi i dugovi se mogu izravnati.

Iskreni pozdravi tebi i svim tvojima.

Bog! Stric Mile.

ps. Kada se budeš osjećao malo bolje, javi se. mb.

xxxxx

Subject: **HISTORICAL LETTERS FROM MAKS LUBURIĆ - DESET (10) FIJOKA PISAMA MAKSA LUBURIĆA 1952-1969**

xxxx

KOMENTAR SA PORTALA KAMENJAR O KNJIGI
"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"

Avatar: Otporaš Blanka M. Matkovic • prije 4 minute

Poštovana gospodična ili gospođo Blanka M. Matković,

Najprije Vas želim poZDraviti i zaželjeti Vam mnogo uspjeha u Vašem radu na našoj hrvatskoj njivi, kako smo mi to znali prije govoriti u hrvatskoj političkoj emigraciji. Knjiga "PISMA VEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" koju je izdao Despot Infinitus je knjiga na kojoj sam ja radio nekoliko godina. Ja sam pripremljeni rukopis pisama Maksa Luburića, što u originalu što kopija ili kopija od kopije dao u početku svibnja 2014. godine gosp. Zvonimiru Despot u Zagrebu i s njim potpisao ugovor o izdanju te knjige.

Vrlo cijenjena i poštovana gospodična ili gospođo Blanka M. Matković izgleda mi da Vi tu knjigu nemate, jer da ju imate a ovdje se radi o knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**", ne biste napisali: "Ono što je objavljeno u knjigama koje tiska Despt uzimam s oprezom." Zašto tako kažem? Kažem zato jer su sva pisma skenirana i u izvornom i originalnom pisanju i rukopisu u toj

spomenutoj knjizi su izložena za sve Hrvatice, sve Hrvate i hrvatsko općinstvo. Ja to sve posjedujem i spreman sam Vam poslati sliku od deset (10) knjiga u kojima su sva ta pisma pohranjena. Ako Vas to zanima, obratite se na uredništvo portala Kamenjar i oni će Vam dostaviti moj e-mail adresu na koju mi se osobno možete javiti i da izmijenimo informacije glede te stvari. Osim toga spreman sam Vam dostaviti spomenuti knjigu, ako ju vi nemate a želite ju imati. Tada ću vas ja upoznati s osobom u Zagrebu preko koje ćete moći dobiti tu knjigu. Ja ću sa moje strane odmah sada, za par minuta, poslati sliku tih deset po brojevima knjiga: **"General VJEKOSLAV "MAKS" LUBIRIĆ,** pisma: listopad 1952.- itd. na uredništvo Portala kamenjar da on stave ovu sliku na ovaj Vaš komentar i moj odgovor.

Primate moje najiskrenije pozdrave iz daljine, države Texas.
Mile Boban, Otporaš.

From: Annie Boban <froate@hotmail.com>
Sent: Tuesday, April 26, 2016 7:27 PM
To: Krešimir Kraljević; Annie Boban
Subject: DESET (10) FIJOKA PISAMA MAKSA LUBURICA 1952-1969

Bog! dragi moj Franjo,
Prilažem ti ove fijke pisama Maksa Luburića s velikom molbom da ovu sliku staviš na komentar one Blanke M. Matković i moj komentar kao odgovor njoj. Bog! Tvoj Milan.

Historical Letters from Maks Luburic in the Croatian language

01-05-2016 **17:47#790**

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

MOJA ODLUKA - MY DETERMINATION

<http://kamenjar.com/my-determination/>

As a kid of 11 years of age, I had always been working with my dad in the field hearing so many stories from my father related to the beginnings of World War 2, the events during WW2, and the happenings after WW2 from 1945 to the 1950's. In my young brain in my head, ...

Moja Odluka - My Determination

As a kid of 11 years of age, I had always been working with my dad in the field hearing so many stories from my father related to the beginnings of World War 2, the events during WW2, and the happenings after WW2 from 1945 to the 1950's. In my young brain in my head, there was a lot of wonderings why all of this has to happen. When I ask my dad some specific questions about the missing Croatians from my village always the answer was "You are too young to understand this, my son. Once you're a little bit older you will know a lot of those answers. Now I cannot tell you too much because you would not understand."

On Wednesday, May 31st, 1950, my father and I had been working in a vineyard called "Padina". Around 6:30pm, with still a couple of hours of daytime left, three policemen came, passing through someone else's land (trespassing on someone's land), and walked straight to my father asking, "Are

you Comrad Petar Boban?” As soon as my father answered, “Yes, I am Petar Boban”, they pulled out tie-wire from their belt and tied up my father’s hands behind his back. When I asked those 3 policemen where are they taking my father, the answer was “You will find out.”

That evening, a score of Croatians from our village were arrested and were taken to the station of Posušje. From that day on, the men’s job fell on my shoulders as an 11 year old boy. My mom was pregnant. My oldest brother, Jerko, was in school in Zenica while my oldest sister, Jakica, was in school in Sarajevo. My mom did go as many times as it was permitted by the regime to visit my father in jail. He was in jail as a “enemy of the state” and was released on Saturday, July 3rd, 1953. During that time of 3 years, through my teenager’s head, went so many things and why’s; questions that I didn’t have the answer to. During that time, I was working in the field, plowing and hoeing with men who were 25 years of age and on. Maybe those 3 years did help me to sharpen my brain to be determined in my thinking. During that time of 3 years, as a teenager, in my village going to church, going to the field, talking to the people, neighbors and friends, I became a rebel. When I say “a rebel”, I did not mean to say “a rebel” to fight with the rifles against someone. When I say, “a rebel”, with these words I try to say that I was not a “yes sir” man. If I did not like something that is going around me caused by the communist regime of Yugoslavia, then I speak up my mind.

I knew very well that all those acts I did intentionally, boycotting the regime and its representatives (in this case, the police), I was not conscious, as a teenager, of the consequences of my behavior. So, when I heard from my mom inside the house with closed doors, telling me about the Croats, our friends, relatives and neighbors, disappeared during WW2 and that we do not know their fate whether they’re alive or dead or missing. And that the regime was particularly against any pronunciation of the word “Croats” and so on. Then when I go out in the street in the evening or during the day when I work with the elders in the field, I feel very equipped and superior of them to talk about Croatia, Croatians, WW2, missing of 23 Croatians from my village of Bobanova Draga, then I start to talk about it. One man by the name of Ikan Boban (born in 1917) Mišin told me “Milan, I’m going to tell you something. I was a soldier of the Croatian armed forces during WW2 and I know for a fact that Croatians armed forces with the civilians surrendered to the English army in Austria in May 1945. Then, the English army surrendered the Croatians to Tito’s army of Yugoslavia which slaughtered a few hundred thousand Croatians in Slovenia.” Then Ikan Boban (Mišin was his nickname) told me one song which is: **Slovenia puna si borića i kostiju hrvastki mladića**” which translates to **“Slovenia, you are as full of trees as you are of Croatian soldiers bones.”** Then again during the dinner, Ikan (Mišin) told me one other song: **“Mene moja naučila mati, pjevaj sine živjeli Hrvati”** which translates to **“My mother taught me to sing long life to Croats”**.

That song, with my cousin and friend, Ante Grubišić, Lukin we started to sing through the village and through the region without thinking that this song might cause us problems. When I say problems, I have to explain this that Yugoslavian communist regime did not allow to Croats to express their nationalistic feelings through any means whatsoever (cultural, folkloric, historical, singing, talking, etc.). There were some people who did approach us telling us that we shouldn’t sing that; it was forbidden and the police might stop us. Ante and I, as teenagers, we didn’t think that a simple song would hurt someone’s feelings. We were naïve.

So, on Friday, June 29th, 1956, in my village of Bobanova Draga there was a celebration of St. Peter and Paul holiday. As tradition dictates, after the mass which started at 11am, we went home for lunch and after lunch, around 2pm, we go to the main road which is about a few hundred yards away to meet with friends and neighbors at traditional croatian called Dernek (sort of Fair) to walk, talk and sing. We celebrate St. Peter and Paul every year in our village on June 29th. This particular day, my cousin Ante and I, we sang that song “Mene moja naučila mati, pjevaj sine živjeli Hrvati.” Suddenly, here are three policemen came to us and stop us in the middle of the road. One was

named Đuro (a typical Serbian name); he was a commander of the station. The other one was Milan Šorman (also a Serb) while the third one was Hassan, a Muslim, from Bugojno. The purpose of stopping us was that we couldn't sing nationalistic songs because that is a provocation to the Brastvo i Jedinstvo (which means "Fraternity and Unity"). Then I told those 3 policemen "I think that my song would not hurt anybody and I am just looking for someone who is going to forbid me to sing this song." As soon as I said this, one of the policemen slapped me. As soon as he slapped me above my forehead, mostly on my hair, I grabbed Milan Šorman and threw him onto the ground by the side of the road. As I was struggling with him, Jerko Boban (nickname: Kebić, 1919-2009) and Franjo Boban (nickname: Tuka) jumped to help us, telling the police, "Do you know through which village you are passing through?" (This comment was meant to highlight the fact that many distinguished WW2 Croatian generals (such as General Ranko Rafael Boban) and other soldiers came from this village and the Yugoslavian communist regime knew this and feared them.) They continued, "This is not 1945 that you can come with your guns pointed to the people, pulling them from bed during the night and executing them behind the walls wherever you find it!"

The next day, Saturday, June 29th, I was working with my father on the field around 10am here two policemen come. One was Milan Šorman, the other was Hassan, from Bugojno, the Muslim. They want to escort me to Sovići, a town 6km away, to the police station. I told them "You will not escort me on this beautiful day in front of our village for 6 km that my neighbors see me going with you as a thief. You go over there and I will be there." They took my word for it and left and I left too. But, I didn't leave to follow them. I left to exile.

To be continued.

10-05-2016 01:47#791

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE KOGA PREVARIO I TKO KOGA LAŽE!?

<http://kamenjar.com/fbi-udba-intervj...e-pavelica.../>

Ja sam bio taj, ja, Milan Boban, koji je prvi nazvao KGK "LIEPA PLAVKA", dajući joj za vrijeme predsjedničkih izbora prije godinu i pol "TITULU LIEPA PLAVKA", tajanstvenu posebnu ljepoticu u hrvatskoj revolucionarnoj borbi za Hrvatsku Državu, kojoj je pravo ime bilo Stana Godina, na osnovu koje je Poglavnik dr. Ante Pavelić napisao roman dok je bio u Torinu u zatvoru 1935. godine.

Kada sam ju htio tom titulom počastiti tim povijesnim hrvatsko/nacionalnim imenom, nisam ja sam sebe prevario što sam ju počastio tom titulom LIEPA PLAVKA, nego je ona mene prevarila i prevarila je cijeli hrvatski narod svojim antifašističkim osjećajima koji su krivi za stotine tisuća nevino poklanih i poubijanih Hrvatica i Hrvata, djece, žena, staraca i hrvatskih vojnika. I ruku na srce, upravo je to ta ratna hrvatska antifašistička ideja koje se danas slijepo drži predsjednica RH KGK kriva za gubitak Hrvatske Države u svibnju 1945. godine.

I što je najžalosnije u ovoj priči, to jest njezinu obraćanju Hrvatskom Narodu je to da je koristila ime prvog predsjednika RH dra. Franje Tuđmana kao pokretača ideje izmirenja Ustaških i partizanskih sinova, što je jedna velika neistina. Istina je da je pokretač izmirenja Ustaša i hrvatskih

partizana (a ne partizana općenito, što bi tada bilo i partizana svih drugi naroda bivše YU) bio hrvatski generala Vjekoslav Maks Luburić, general Drinjanin.

Ta PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA je izišla u Istarskoj DRNI br. 3/4 1964., st. 18/21. Ne dozvolimo da se bilo tko u političke svrhe kiti tuđim perjem, po najmanje predsjednica RH KGK. Ako će bilo tko govoriti o pomirdbi ustaških i hrvatsko/partizanskih sinova, onda se odvažno, istinito i hrabro treba spomenuti ime začetnika te ideje pomirenja, a to je bio i ostatak za vijekove vjekova Maks Luburić. Amen!
Otporaš.

<http://www.dnevno.hr/.../dnevnik-jednog-unuka-knjiga...>

13-05-2016 00:30#792

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

RAZLIKA IZMEĐU DVIJE POSLANICA: MAKSA LUBIRIĆA CK SK HRVATSKE 1968. I PREDsjedNICE RH. KGK SVIBANJ 2016.

[I][COLOR="blue"](Malo su poznato današnjem hrvatskom općinstvu **Poslanice Hrvatskom Narodu** koje je general Drinjanin pisao šesdesetih godina u obliku letka na tankom "avionskom papiru" za bolju promidžbu i krijumčarene, veličine 19 cm. sa 25 cm. General bi te **Poslanice** pisao u ime Glavnog Stana HNO, potpisivao bi ih: Zapovjednik Hrvatskog Narodnog Otpora, General Drinjanin, Pročelnik Glavnog Stana HNO Enver Mehmedagić.

Skoro, ponavljam, skoro u svaku novinu **OBRANA** general bi stavio tu pisanu **Poslanicu**, potpisao u ime dra. Mehmedagića, jer je ovaj živio u Buenos Airesu, Argentina. Čitatelji i kupci novine **OBRANA** bi imali lakšu mogućnost tu **Poslanicu** staviti u omotnicu i svojima ili bilo kome u domovinu poslati. Ta promidžba je najviše uspijevala preko hrvatskih radnika u Njemačkoj koji su često putovali u oba smjera. Nemoguće bi mi bilo sada dati neki postotak koliko su ove **Poslanice HNO** bile zaslužne u "Deklaraciji Hrvatskog Književnog Jezika iz 1967. godine, pokretanje Hrvatskog Književnog Lista 1968., rušenja Hrvatskog Proljeća i saziva sjednice u Karadorđevu prosinca 1971. godine, Bugojanske Akcije Finex 72., ali svakako se može iz neke priložene **Poslanice HNO** nešto zaključiti, a to je da se je Maks Luburić s puškom u ruci borio za Hrvatsku Državu i u isto vrijeme se borio protiv svih onih koji su se borili protiv Hrvatske Države, a to su bili ovih kojima je general Drinjanin uputio ovu **Poslanicu**. Zato je vrlo važno usporediti **Poslanicu** predsjednice RH KGK iz svibnja 2016. s Poslanicom HNO koju je pisao Maks Luburić sredinom 1968. godine, dakle ima tome punih 48 godina.

Mene je **Poslanica** predsjednice RH KGK jako neugodno iznenadila. Zato sam potražio ovu generalovu **Poslanicu** i video veliku razliku u ovim dvjema **Poslanicama**. Ne samo da je ona neugodno iznenadila mene nego je ona neugodno iznenadila milijune Hrvatica i Hrvata. Ja ovdje neću iznijeti **Poslanicu** predsjednice RH KGK, ali dajem širom otvorena vrata drugima da ju ovdje stave, ne za mene nego za one koji bi u budućnosti to željeli usporedo imati. **Poslanica HNO** je izišla i novini **OBRANA** br. 91-92 1968. Prepisat ću **Poslanicu HNO** doslovno a na čitateljima je da pronađu **Poslanicu** predsjednice RH KGK i usporede sa generala Drinjanina **Poslanicom** i sami zaključite tko ima više smisla za Hrvatsku, za hrvatsko **Izmirenje Ustaša i hrvatskih partizana i**

njihovih sinova.) Uočljivo će biti da je general koristio neke riječi komunističkog i jugoslavenskog žargona, ne da on nije znao hrvatske riječi, nego nije se htio zamjeriti onim Hrvatima koji su na vlasti, a sutra će ih trebati u borbi za rušenje Jugoslavije i Obnovu Hrvatske Države. Otporaš.

"ČLANOVIMA SK HRVATSKE KAO I BIVŠIM UČESNICIMA NOB-a

Podvrgnut analizi, dolazimo do zaključka da je govor sekretara IK CK SK HRVATSKE Mike Tripala na osnivačkoj sjednici općinske konferencije SK Rijeke održan 20 siječnja o.g. pun samokritičkog stava u pogledu konstatnog procesa starenja SK, tako i u optužbi na istaknute članove SK pojedinačno, pa i kolektivno, a da pri tome nije izostavio ni zaslužne učesnike NOB-a. Doslovnim citiranjem njegovih navoda u kojima je naglasio:

"Međutim, u našim redovima ima i ljudi koji s nama nemaju nikakve idejne i političke veze, a vi kada pogledate neke (na žalost, jedan dio intelektualaca i njihova istupanja na raznim savjetovanjima, simpozijama itd.) vidjet ćete da ni u jednom pitanju koje se tamo raspravlja ti ljudi nemaju identičan stab sa SK, nego imaju dijametralno suprotan stave. Isto tako i među nama učesnicima NOB-a (narodno. oslobodilačke borne) ima na žalost pojedinaca koji se s ničim ne slažu što se sada radi: koji za sve ono što se u Jugoslaviji dogodilo nalaze sam loše riječi; koji su ogrezli u kritizerstvo i samim tim pokazali da su potpuno demoralizirani i da nema nikakvog razloga da ostanu u SK", dolazimo do zaključka, da je tom prijetnjom koja je već sama po sebi najava isključenja brojnih članova iz redova SK, Tripalo prekršio osnovne principe marksizma i lenjinizma, niječući zasade kolektivne izgradnje društva i odgovornosti SK kao kompaktnog tijela u stvaranju faza koje su potrebne kao etape na putu oblikovanja socijalističkog shvaćanja realnosti.

SK ne može ni u kojem pogledu služiti kao platforma pojedincima za njihovu osobnu projekciju u politički život kao što ne može biti ni slijepi egzekutivni organ hirova i samovolje pojedinaca i reduciranih grupa element koji nisu uočili činjenicu, da je epoha staljinizma prebrođena i da se temelji SK moraju izgrađivati na zacrtavanju plan ova sa kojima moraju biti upoznati skim njegovi članovi koji, kroz otvorenu diskusiju, dolaze do kolektivne realizacije postavljenih ciljeva.

Tko su ti intelektualci koji na raznim savjetovanjima, simpozijama, itd., imaju suprotan stav od samog SK? Ovi intelektualci su članovi SK i kao takovi imaju pravo analizirati i izgrađivati nastup i politiku SK. Ili je SK vlasništvo pojedinaca, **(SK je bio i ostao vlasništvo partite, mo. Otporaš)** kako to pretender Tripalo, ili je on ništa više i ništa manje, obični egzekutivni organ beogradskog centralizmu koji je bio već osuđen na IV plenumu, ali čija moć i utjecaj, prema priznanju samog Tripala, još nisu dokinuti?

A koji su to učesnici NOB-a koji su, opet prema Tripalu, demoralizirani? To su obi, koji su prolijevali godinama svoju krv misleći da time kroče put svojim idealima čiji je cilj bio, pridonijeti dobrobiti svoje domovine kao i društva.

Pravo naroda na nezavisnost i samoodređenost u socijalističkom društvu istakao je i Lenjin u svojim zapisima objavljenima tek 1956., u Moskvi, a koje je prenio časopis "Kolo" u svojem broju posvećenom komemoraciji listopadske revolucije. Bivši, zaslužni učesnici NOB-a, koji ovo pravo protežu i na svoj, hrvatski narod, zastupaju, prema tome, čiste ideje i zasade lenjinizma na kojima se mora temeljiti rad i program SK Hrvatske. Isti i sličan slučaj je i sa onim intelektualcima na koje se je oborio Tripalo u svom govoru koji žele postići pomlađivanje redova SK Hrvatske, prilikom novog i agilnog, intelektualno sposobnog članstva, koje je sposobno, kroz interpretaciju lenjinizma, interpretirati i našu stvarnost u kojoj nema i ne smije biti mjesta ni beogradskom centralizmu i šovinizmu kao ni bilo kojoj drugoj sličnoj fašističkoj tendenciji koja se bori protiv osjećaja i želja naroda, čiji bi glasnik trebao biti i SK Hrvatske, obzirom na mogućnost ispoljavanje misli i njihovo provođenje u javni život koju uživa zbog smog položaja jedne političke organizirane snage na

teritoriju Hrvatske kojoj je dozvoljeno pravo djelovanja.

Tripalo u svom govoru nije zaboravio ni na emigraciju, izjavivši:

"Moramo više da se zamislimo nad jednom drugom tendencijom u emigraciji, koja u stvari nudi jednu antikomunističku i antijugoslavensku moderniziranu platformu. Ako proučavate materijale iz tih krugova primijetit ćete da obi također pričaju o samoupravljanju, da pričaju o decentralizaciji, o ravnopravnosti Hrvata i Srba u Hrvatskoj, da još neke parole izbacuju, ali im pridaju dvije koje privlače pažnju. To je jedan krajnji nacionalizam i šovinizam koji se svodi na razbijanje Jugoslavije i odvajanje Hrvatske od Jugoslavije i, s druge strane, na antikomunizam u smislu oslonca jedne takve države na zapad, na kapitalističke zemlje. Naravno da neke od tih parola, a tu se vječito koriste i neki naši unutrašnji nedostatci, mogu da zavaraju jedan broj ljudi".

Interpretacija stvarnosti kroz koju prolazi naša domovina Hrvatska, dovela je neizbježno do zblježavanje svih njenih pozitivnih snaga u stvaranju izgradnje jedne realne politike, koja neće biti projektirana samo za jedan moment, nego će se njeni dosezi proširiti i na budućnost. U svom projektiranju našle su se sve snage hrvatskog naroda i mnogi istaknuti članovi SK Hrvatske uvidjeli su nepobitnu činjenicu da je potrebno zblježavanje sviju struja i pogleda kako bi i SK Hrvatske postao uistinu ono što bi u svojoj biti morao biti: **branitelj hrvatskog naroda i njegovih interesa.**

Hrvatski Narodni Otpor predložio je hrvatskom narodu, a što znači i SK Hrvatske svoj program, za kojega i Tripalo ustanovljuje da se radi o "**jednoj modernijoj platformom**", koja uključuje svu Hrvatsku i daje pravo svakom stanovniku naše domovine na zajedničku izradbu jednog političko-socijalnog i privrednog plana koji će osigurati bolju i sretniju budućnost Hrvatskoj kao i svim komponentima društva koje danas integriraju našu stvarnost. Ne radi se ovdje, kako tvrdi Tripalo, o "nikakvim osloncima na Zapadu, ni na kapitalističke zemlje". Hrvatski Narodni Otpor, a što vrlo dobro zna i sam Tripalo, zastupa jednu neutralističku vanjsku politiku u sukobu Zapada i Istoka i ujedno zagovara provedbu socijalno-društvenih reformi u skladu sa nemirima radnih domovinskih kolektiva i prezanju radnog čovjeka koji očekuje istinskom samoupravljanju.

Hrvatski Narodni Otpor zagovara odvajanje Hrvatske od Jugoslavije, (To je upravo to što se je dopalo dru. Franji Tuđmanu, mo. Otporaš) budući da Jugoslavija nije ništa drug do li nametanje beogradskog centralizma i šovinizma Hrvatskoj koju ovaj, pod krinkom komunizma, a u stvari nacifašističkim metodama, podvrgava konstantnoj privrednoj eksploataciji.

Identifikacija istaknutih članova SK Hrvatske kao i zaslužnih boraca NOB-a, sa ovim idejama, nije ništa drug do li realno gledanje na stvarnost i prikaz iste u očima širokih radnih kolektiva u duhu u kojemu se ova i uobličuje.

Hrvatski Narodni Otpor, svjestan političke i društvene odgovornosti mnogih članova SK Hrvatske kao i mnogih zaslužnih boraca NOB-a, poziva, još jednoć, ovim putem, na suradnju svih pozitivnih snaga Hrvatske za izgradnju bolje budućnosti naše domovine kao i našeg društva u kojemu i SK Hrvatske pripada mjesto.

SMRT JUGOSLAVIJI - ŽIVJELA HRVATSKA!

Za Hrvatski Narodni Otpor:
General Drinjanina
Enver Mehmedagić.

(Prepisao sam doslovno ovu **Poslanicu** generala Drinjanina. General poziva i "učesnike" NOB-a

protiv koji se je s puškom u ruci borio za suradnju u Obnovi Hrvatske Države, dok predsjednica RH KGK proziva i dijeli Hrvate na lijeve i desne, na fašiste i antifašiste itd. Otporaš.)

13-05-2016 01:54#793

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Dragi i poštovani.....

Hvala što ste posvetili vremena ovoj temi.

Kardinalna pogreška Hrvatskog vodstva je nerazumijevanje da čista argumentacija i razum u današnjoj Hrvatskoj su (kao što je Nušić pisao) "otežavajuća okolnost" umjesto "olakšavajuće okolnosti". (ovo od Nušića sa ironijom za one koji ne razumiju ili ne žele razumjeti).

Pasivnost u ratu i kapitulacija u politici ne vode pozitivnim rezultatima. Ne u današnjoj Balkanskoj Hrvatskoj. A posljedica te kapitulacije, inkrementalne prirode, bez obzira na unutarnje ili vanjske prilike i pritiske, je evidentna i detrimentalna za pojedince i za institucije za koje smo glasali. Odgovor da alternativa nema nije prihvatljiv.

Svojevremeno, citirali smo Starčevića: " Hrvati su se htjeli osloboditi jarma bilo čijega a ne jarme mijenjati." Istina ondaistina sada!

S poštovanjem.

zaboravio si poveznicu pa je ja prilažem: <http://kamenjar.com/kako-je-mi...>

In a message dated 5/12/2016 12:21:06 Pacific Daylight Time, cuvalo@gmail.com writes:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme...duprijeti.html>

Nedavno obraćanje gospođe predsjednice Grabar-Kitarević naciji o ideološkim sukobu u Hrvatskoj bio je promašaj. Ne samo da je dodala "ulja na vatru" nego je direktno ili indirektno prihvatila vrlo nasrtljivu propagandu da u Hrvatskoj buja fašizam. Želi se doma i u svijetu prikazati da je Hrvatska u "izvanrednom stanju", da je demokracija u opasnosti. Vjerujem da je Predsjednica imala dobre namjere ali svojim izvanrednim obraćanjem ona se s takvom propagandom složila. Je li to rezultat čitanja udarnih naslova u medijima i vike i buke "antifašista", koji se onedavno roje kao pčele", ili zaključak dubinske analize društvenih prilika u Hrvatskoj, ona najbolje zna. Predsjednica se treba obratiti naciji, a još važnije vladajućoj klasi, radi masovnog odlaska mladih (i ne tako mladih) iz Hrvatske, a ne radi magle o "fašizmu"!

Ideološki legitimitet naših višeslojni "antifašističkih" udruga i samozvanih branitelja slobode i demokracije ne temelji se na domoljublju i čovjekoljublju nego na jugo-komunističkom nasljeđu, komunističke jugo-partije koja je parolama "antifašizma" prekrivala svoje strašne zločine i totalitarizam. Današnji mekši "antifašisti" slijede čudnu logiku: ako postojimo mi, a postojimo jer nas je jugo-partija iznjedrila, onda moraju postojati i naši protivnici "fašisti", ako ih nema ostajemo

"na cjedilu", nepotrebni smo. Dakle, moramo stalno pronalaziti, stvarati, fašiste! Jednima to služi da bi "razdrmvajući" hrvatske tradicionalne društvene, nacionalne i vjerske vrednote "zaradili" kune od tog istog tog društva, a drugi da bi im partija imala ideološki legitimitet. Naime, u davna vremena ideologija marksizama, pa i jugoslavenstva, svojim sljedbenicima obećavale su optimizam; nadu u bolji i pravedniji život, znamo dobro da su se obadvije ideologije ugušile u krvi svojih žrtava. "Zaperci" tih ideologija danas nemaju što dobroga obećati, nemaju poruke optimizma, pa se žele staviti na čelo "antifašističkih masa". O, kako glupo zvuči uzvik "Smrt fašizmu, sloboda narodu!", i to u Saboru slobodne i demokratske države Hrvatske!

U našem domoljubnom radu u emigraciji jugo-režim nas je stalno nastojao "zabavljati" s nekim aferama, samo da ne radimo što bi trebalo raditi. Zamijetiti je da se danas i u Hrvatskoj stalo zabavljamo s raznim "aferama". Pogledajte naslove i udarne vijesti. Stalno nam se nameću vruće (uglavnom "istočne") teme, umjesto da se okrenemo stvaralaštvu. I ovo javljanje je dio tog nametnutog nam nečijeg "programa" za "raštimavanje" hrvatskog društva i Hrvatske. Malo o pomirbi iz prve ruke. Ja sam se "pomirio" u rujnu mjesecu 1965. uskoro po dolasku iz jugo-vojske i spremao se bježati iz tadašnje države i komunizma. Naime, u kafiću kod Maksimira sjedio sam u obiteljskom društvu i meni nepoznatom mlađem čovjekom. Razgovor se poveo (kao i obično) o Hrvatima, Hrvatskoj, rušenju države, emigraciji itd. Zamijetio sam da se nepoznatog mi čovjeka pozornije sluša. Nakon poduljeg šaputanja saznadoh da je taj čovjek kapetan prve klase jugo-vojske i da potječe s "druge strane" ideološkog spektra. Kasnije je bio i šef jedne vojne partijske ćelije u Zagrebu. (Nismo mu dali da tu funkciju napusti!) Bio je i ostao vjeran ideji hrvatske države, potkopavao je tadašnji režim gdje god je mogao. Ideja hrvatske samostalnosti i slobode bila je važnija nego tko je ubio čijeg oca.

Drugo, u dugogodišnjoj emigraciji bio sam djelatna i upoznao mnogobrojne ljude različitih prošlosti, uvjerenja i obiteljskih nasljeđa. Ali nikad to nije bio razlog naših podjela ili razmirica. Nada, vjera i rad za slobodu Hrvatske i hrvatskog naroda su nas ujedinjavali, pa čak i kad smo bili u nekim stvarima razjedinjeni državotvorna ideja nas je pomirivala i povezivala. (Oni koji su se previše kitili hrvatstvom svojih očeva, djedova ili svog kraja bili su višeput problematični.) Za istinske domoljube pomirenje nije nikakav problem. Nije važno da li oni potječu od ustaša ili partizana, a možda nas najviše potječe ni od ustaša ni od partizana nego iz običnih hrvatskih obitelji koji su bile i ostale ukorijenjene u narodu i tradiciji iz koje potječu. Te obitelji nisu bile ni crvene ni crne, nego crvenboje-plave; boje domovine koju želimo čuvati i sačuvati za buduća pokoljenja. Znati tko smo i što smo, čuvati svoje i poštivati druge nije nikakav "fašizam" nego vrlina i najosnovnije ljudsko pravo. Rad za boljitak hrvatskog naroda, za opće dobro, za bolju budućnost naših mladi da ne lutaju svijetom (kao što smo mnogi lutali) iznjedriti će pomirenje a ne borba s vjetrenjačama prošlosti, koje stalno vrte profesionalni "antifašisti" radi svojih interesa i kriptu jugo-komunističkih čežnja.

Ante Čuvalo

Posljednje uređivanje od Bobani : 13-05-2016 at 02:00

13-05-2016 15:33#794

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NA BLAJBURŠKOM POLJU VIDIO SAM ČAURU DO ČAURE, kaže Ilija Abramović

Ilija Abramović, predsjednik Počasnoga blajburškog voda i jedan od ...
www.glas-koncila.hr/index.php?.

Tiskano izdanje Glasa Koncila
Glas Koncila 21 (2031) | 26.5.2013.

Katarina Erdić

**ILIJA ABRAMOVIĆ, PREDsjedNIK POČASNOGA BLAJBURŠKOG VODA I JEDAN OD
PREŽIVJELIH NA BLEIBURGU**

»Na Blajburškom polju vidio sam čahuru do čahure«
GK

»Osobno ubojstva i mučenja nisam vidio. Čuo sam pucnjeve. Stigao sam do Blajburškog polja. Tamo sam vidio čahuru do čahure. Računamo da je samo na Blajburškom polju pod borovima ubijeno oko 10 tisuća ljudi. A ubijanja je bilo i svuda uokolo.« »Razočaralo me što današnja hrvatska Vlada neće financirati komemoraciju u Bleiburgu. Toliko je tu nedužnih Hrvata stradalo, toliko tisuća nevinih ljudi ... A danas smo, nakon tolikih godina, opet na početku. Današnju je hrvatsku vlast izabrao hrvatski narod, a što sada ta vlast čini zauzvrat? Mislim da se odriču Bleiburga zato što su njihovi očevi i djedovi bili partizani koji su ubijali po Bleiburgu i Hrvatskom križnom putu« - govori prepun emocija i s vrlo živim sjećanjem o mnogobrojnim stradanjima Hrvata na kraju Drugoga svjetskog rata Ilija Abramović, predsjednik Počasnoga blajburškog voda i jedan od najstarijih preživjelih na Bleiburgu koji je svoj život silom prilika morao osmisлити u Austriji, u Klagenfurtu gdje živi i danas. Iako nenapadan i više samozatajan, svoje životno svjedočanstvo, s naglaskom na žrtve Bleiburga i Hrvatskoga križnog puta, rado dijeli sa svima koji ga žele čuti jer želi da se istina o stradanjima hrvatskoga naroda zna, i da o njoj doznaju mladi naraštaji.
»Zanimala me samo Hrvatska«

»Ne sramim se što sam bio ustaša. U toj sam vojsci ionako završio spletom okolnosti, a ne zato što sam htio biti ustaša. Tako je bilo s većinom mladića koji su u to doba bili stasali za vojsku. No, najprije sam bio domobran, zatim mornar, a tek na kraju ustaša. Zanimala me samo Hrvatska. Sve što sam mogao dati za Hrvatsku, dao sam, i u svakoj sam vojsci bio isti. Kao mladić sam u vojsku krenuo s molitvenikom u ruci koji imam i danas. Imao sam za vojnu subraću i Muslimane i Stevu, i sa svima sam se jako dobro razumio. Često znam reći da bih najviše volio da sam najslabiji Hrvat i vjernik na svijetu i da su svi drugi bolji od mene. Tada bi moja Hrvatska bila sveta zemlja« - promišlja on i svoju Hrvatsku i svoj životni put. »I što, zar bih se ja sada trebao sramiti što sam bio ustaša?! Ne sramim se. Posebice ne danas kada se u Hrvatskoj još uvijek veličaju partizani. Ustaše i partizani za mene nisu isti. Neusporedivo je. Partizan je pod jugoslavenskom zastavom pucao u hrvatski narod, u hrvatski grb, u hrvatsku državu. Neka je on pucao u Vladu ako mu nije odgovarao Pavelić, ali u narod?! Ustaše su sigurno griješile, ali griješile su četiri godine u ratu. A partizani su ključne zločine napravili poslije rata. Neki danas izjednačavaju partizane i ustaše. To je strašno! Da su ustaše bili najgori, branili su Hrvatsku. Nijedan ustaša nije poginuo u Srbiji, nijedan Hrvat ni domobran nisu poginuli u Srbiji. Zar se nisam smio braniti na svojem? Ustaška je kapa danas zabranjena, a u partizanskoj se kapi slavi komunizam bez ikakvih problema. To je današnja hrvatska sramota!«

Po šamaru došao do svjesnog hrvatstva

Ilija Abramović rođen je na blagdan sv. Dominika 8. kolovoza 1925. u selu Greblice između Bosanskog Šamca i Orašja, u, kako Ilija kaže, srcu Bosne zemlje Hrvatske. Majka mu je bila Anka rođ. Kopic iz Oštre Luke, sela pet kilometara udaljenom od Greblica. Otac mu je bio Ante Abramović. Ilija je imao trojicu braće i dvije sestre, svi su danas pokojni. Jedan mu je brat bio na križnom putu. Odgajani su u praktičnom katoličanstvu. Kod kuće je kao dijete učio košaraštvo. Imao je dobrog, ali strogog oca. On ga je učio košaraškom zanatu. Zajedno su išli po sajmovima. Smio si

je uzeti novca, smio je potrošiti, ali je otac za to morao znati. Pješice je polazio u šest kilometara udaljenu pučku školu. Otac mu je bio dobar s učiteljem. No, kada je 1934. bio ubijen kralj Aleksandar, učitelj je poručio da učenici u organizaciji škole idu na sprovod, da će pola platiti škola, a pola roditelji. Ilija se dobro sjeća kako ga je otac tada pošteno ošamario, ali ističe da je po tom šamaru došao do svjesnog hrvatstva. Prisjeća se da mu je skoro bilo žao kralja jer su ih tada tako učili u školi, no nakon šamara je, naglašava, počeo drugačije misliti.

»Saveznici su nas razoružavali, a partizani ubijali«

U Drugom svjetskom ratu našao se kao mladić od 18 godina. Bila je 1943, ratno vrijeme, i nije se čekalo da mladići napune dob predviđenu za polazak u vojsku. Ilija je najprije pozvan u domobrane u Srijemsku Mitrovicu. Odande su razne vojske uzimale vojnike. Ilija je tamo ostao dosta dugo, a 1944. uzela ga je mornarica i odvela u Sisak. Na Kupi je tri mjeseca bio na pješačkoj obuci. Spremali su ih za Trst. No, željeznička je pruga bila prekinuta pa su ih na nekoliko dana odveli u Zagreb. Jedne su ih noći probudili, natrpali ih u kamione i odveli u Zagorje na područje Hrašćine i Velikog Trgovišća gdje je bila ustaška satnija. Tamo su ostali dva mjeseca. »Gupčeva i Radićeva brigada jedne su noći navalile na nas« - živo se sjeća Ilija. »Trojica nas smo uspjeli pobjeći za Križevce u kojima su nas prihvatili neki domobrani pa smo otišli za Zagreb, u naše mornaričko zapovjedništvo. Među mojima se u Bosni pročulo da sam zarobljen, vjerojatno i ubijen. Jedan moj rođak, koji je bio ustaša, došao me zato tražiti u Zagreb. Našao me i rekao da idem s njim. Tako sam posao ustaša. Najprije sam malo otišao doma. Pamtim da su Nijemci bili napravili neku diviziju i da sam u selu Ledincima kod Gradačca bio ranjen u ruku, u desnu više, u lijevu manje. Dovedi su me u bolnicu u Vinkovce. Htjeli su mi odsjeći ruku, ali sam im rekao da radije umrem s dvjema rukama, nego da s jednom živim. Nakon toga sam prebačen u bolnicu na zagrebački Sveti Duh.

Jedan mi je liječnik rekao da je Zagreb otvoren grad, da će svatko ići kamo će htjeti i da neće biti opasnosti. No, partizani su navalili. Zato sam s Ivom Stjepanovićem krenuo prema Bleiburgu. Sjeli smo na vlak prema Austriji 7. svibnja 1945. Taj je put kratko trajao. Partizani su počeli iz zrakoplova 'Ivica i Marica' pucati po vlaku pa smo stali i više nismo krenuli dalje. Zato smo prema Bleiburgu s jednom satnijom nastavili pješice. Ne znam koliko smo pješačili, možda 4, 5 dana. Gladni i žedni. Sjećam se kako sam za jelo dobio komad nepečenog konjskog mesa s kožom i dlakom. Početka i kraja koloni nije bilo. Spavali smo na zemlji. Osobno ubojstva i mučenja nisam vidio. Čuo sam pucnjeve. Stigao sam do Blajburškog polja. Tamo sam vidio čahuru do čahure. Računamo da je samo na Blajburškom polju pod borovima ubijeno oko 10 tisuća ljudi. A ubijanja je bilo i svuda uokolo. U svemu me tome nosila vjera. Ništa nisam mislio što će u Bleiburgu biti i kako ću proći. Cilj nam je bio doći do Engleza i Amerikanaca. Rečeno nam je da će nas oni naoružati i da ćemo se zajedno s njima vratiti u Hrvatsku u borbu protiv komunizma. Kada sam vidio da od Engleza nema zaštite, sve mi je postalo jasno. Hrvatska je vojska počela bacati oružje. Saveznici su nas razoružavali, a partizani ubijali.«

Do 1956. godine radio sam za Engleze

»U Hrvatsku se više nisam vratio. Englezi su me kao ranjenika odveli u bolnicu. Najprije su mi operirane ruke u jednom gradiću 20 km od Klagenfurta. Nakon operacije doveli me u sobu među 42 partizana. Pitali su me koga više volim Tita ili Pavelića. Odrekao sam se obojice. Mislio sam da u toj ekipi neću ostati živ. Pravio sam se lud. Valjda su me zato ostavili na miru. Istina je da sam se i bio pogubio. Neko vrijeme nisam znao gdje sam. Pa su me poslali na oporavak u bolnicu na jedno jezero, pa u bolnicu u Tirol. Nakon šest mjeseci po bolnicama došao sam u Klagenfurt. Najprije u jednu štalu, u kojoj su nas hranili Englezi, a onda u šumu. Do 1956, kada su Englezi otišli, radio sam za njih u Klagenfurtu kao košaraš, a živio sam po barakama. Godine 1960. izgrađene su dvije zgrade s 40 stanova za nas izbjeglice. Dobio sam stančić od 36 kvadrata u kojem sam i danas. Godine 1960. sam se i oženio. Supruga Elfrieda je Austrijanka, baš iz Klagenfurta. Bilo mi je nezamislivo da mi unučad ne zna hrvatski. Zato sam suprugu naučio govoriti hrvatski i ona hrvatski danas dobro govori, no djece, nažalost, nismo imali. Do mirovine u kojoj sam punih 28 godina imao sam vlastitu

radnju korpi i iz Klagenfurta se nisam maknuo. Dugo sam se nadao da ću se vratiti u Hrvatsku.

Sjećam se kako smo si bili govorili: 'Sretan Uskrs, druge godine u Hrvatskoj, sretan Božić, druge godine u Hrvatskoj.' Jedan mi je Rus jedanput rekao da će mi prvih deset godina biti teško, a da će mi onda biti lakše. Nisam mu vjerovao. Zato ni njemački nisam dobro želio naučiti govoriti. U Hrvatsku sam napokon došao početkom devedesetih, nakon 47 godina, 7 mjeseci i 7 dana. Roditelji su me prvi put u Austriji posjetili 1957. Tada sam počeo hodati s Elfriedom pa su je moji došli vidjeti. Ocu su prije polaska rekli komunisti da protiv mene nema nitko ništa, samo neka se vratim, da će mi čak i pomoći. Onda me, kada su odlazili doma, tata pitao što da im kaže. Rekao sam mu da im poruči da ću se vratiti kući kada Drina bude granica i kada ne bude Jugoslavije. I da ću se vratiti kada bude Hrvatska, makar i komunistička. Tata se uplašio i nije im to govorio, ali su ga zvali barem jedanput tjedno iz okolnih gradova i ispitivali ga. Na kraju mu je dodijalo i rekao im je što mislim. Otada ga više nitko nije zvao.«

Kako je nastao Počasni blajburški vod

Ilija je danas u svojoj 88. godini dosta dobrog zdravlja. Živi vjernički sa suprugom u Klagenfurtu. Kako je odgajan u vjeri, redovito je na misi, svaki dan moli kronicu, petkom ne jede meso. Predsjednik je crkvenog vijeća u hrvatskoj misiji u Klagenfurtu. Misionar im je Pavo Dominković, franjevac iz Ilijina rodnog sela. Ilija glasno ne ističe da je Hrvat i katolik, ali i danas živi svoj Bleiburg kojim je cijelo-životno obilježen. »Sjećam se koliko smo noći šaputali o želji da komemoriramo tolike ubijene Hrvate« - iskren je Ilija. »Sastajali smo se najčešće kod mene. Pleo sam deset godina korpe za engleski Crveni križ. Zato sam od većine imao bolju hranu, cigarete, imao sam veliku radnju u kojoj je na sredini bila peć. Dobivao sam dosta drva pa je kod mene uvijek bilo toplo. Prijavio sam da imam deset radnika. Jer sam htio da i drugi bolje jedu. Kod mene se zato sjedilo, pričalo, kovali su se planovi. Na kraju su me tjerali da imam samo jednoga radnika, da ostale odjavim. Godine 1951. osnovali smo Počasni blajburški vod. Mi izbjeglice smjeli smo se kretati samo do 10 kilometara od Klagenfurta. No, imali smo nogometni klub koji se zvao Hrvatski emigrantski sportski klub 'Velebit'. To nam je 1946. Tito zabranio. Ali nam je jedan engleski kapetan koji je volio sport rekao da nam Tito to ne može zabraniti, ali da moramo promijeniti ime kluba. Grb i hrvatsku zastavu smjeli smo nositi. Kapetan nam je dao ime 'Young boys'. Tako smo godine 1951. odigrali utakmicu u Bleiburgu, drugačije do Bleiburga nismo mogli doći. Tada zapravo nisam htio ići, nisam ni krenuo odmah. No, preko tadašnjega našeg vođe Ante Mikruta, koji je radio kod jednoga Austrijanca, po mene je poslan engleski džip pa sam na utakmicu ipak došao. Poslije smo otišli na Blajburško polje i to je bio početak Počasnoga blajburškog voda. Da nismo imali nogometni klub, bojim se da ne bi bilo ničega. Bilo je to na Sve svete 1951. Otada smo svake godine komemorirali na Sve svete.

(RDINA, časopis za izobrazbu i odgoj budućih hrvatski vojnika je donio u broju 1/2 za siječanj 1953. godine, st. 17-18-19 i 20 izvještaj prvog okupljanja Hrvata na Bleiburškom polju, s naslovom **"MI SMO POBIEDILI BLIEBURG"**. Izvještaj je jako dirljiv, podug i potkrijepljen je s tri (3) slike, jedna s Križom na koji je stavljena vojnička kaciga hrvatskog vojnika NDH, druga skupna nazočnih Hrvata sa hrvatskom trobojnicom i treća područje Bleiburga sa strijelicom koja označava jugoslavensku granicu. Izvještaj je potpisao: Izvjestitelj "DRINE" Turkim Etna, v.r.. Na granici, prosinca 1952. Mile Boban, Otporaš.)

Ubrzo nam se iz Salzburga priključio vlč. Vilim Cecelja pa smo s njim počeli razgovarati da se komemoracija prebaci na svibanj kada se tragedija dogodila. Jedan nam je policajac posavjetovao da to nećemo moći dobiti, nego da se radije pozovemo na Majčin dan, da nam slavlje Majčina dana nitko neće zabraniti. Zaista je tako i bilo. Dobili smo da ne smijemo doći 15. svibnja kada je bilo izručenje, nego na Majčin dan, drugu nedjelju u svibnju. I dolazili su ljudi iz Hrvatske, iz cijeloga svijeta. Od 1951. komemoracija nikada nije izostala.

S uspostavom Hrvatske, uključio se Sabor, počeli su dolaziti biskupi. U Saboru je odlučeno da se komemoracija održava u subotu koja je bliže Majčinom danu ili 15. svibnju. U mnogim nam je godinama i raznim teškoćama vlč. Cecelja mnogo značio. Godine 1964. zvao me da će doći prof. Prcela kako bi se polje poslikalo iz zraka. I osobno smo se puno družili i surađivali. Htio me povesti na hodočašće u Lurd, ali jedino za mene nije mogao dobiti vizu, a godine 1977. došao je k supruzi i meni s kardinalom Franjom Šeperom na ručak u naš mali stan od 36 kvadrata. Vlč. Cecelje već lijepo vrijeme nema među živima, ali je stalno u mojim molitvama. I u svako-godišnjem sjećanju pri hodočašću u Mariazeli jer još od 1947. mi koji smo prošli godine i godine u klagenfurtskim barakama otada preko brda pješice, a to je 6, 7 km hoda, zahvalno hodočastimo u to austrijsko marijansko svetište. Idemo svake godine za Veliku Gospu. Iako mi je 88, planiram poći i ove godine.«

»Sada je zemlja na meni osobno«

»Osobno volim biti u sjeni. Neko sam vrijeme bio rizničar, a prije šest su me godina izabrali za predsjednika Počasnoga blajburškog voda. Nas iz 1945. ima još šest živih. Najstariji je jedan Duvnjak Jakov Radoš. On ima 94 godine. Zatim je Miroslav Bridl iz Mitrovice. Onda sam ja, a iza mene je Musliman Omer Vrabac koji također živi u Austriji. Od njega sam stariji samo nekoliko dana. Spomen područje od 3 i pol hektara u Bleiburgu od 1964. stajalo je na Omera Vrapca. Sada je zemlja na meni osobno. Želim da dok ja umrem vlasnici te zemlje budu Počasni blajburški vod i Katolička Crkva. Još ne znam kako ćemo to napraviti, ali bez Crkve ne pristajem. Tužan sam danas nakon svega, nakon tolikih godina, da hrvatski narod tako brzo zaboravlja, da hrvatski narod u kojem je gotovo 90% katolika za svoju vlast bira sinove i unuke komunista. Odjeknulo je kada je Predsjednik govorio o ustaškoj zmiji i da je ponosan na to što mu je otac bio partizan. Ja sam bio i domobran i mornar i ustaša, i uvijek sam bio isti. Hrvatsstvo i vjeru nikada zatajio nisam. Da mi danas kažu da će mu ubiti u Bleiburgu ako kažem da sam Hrvat i katolik, opet bih se vratio u Bleiburg.«

Posljednje uređivanje od Bobani : 13-05-2016 at 15:37

13-05-2016 17:52#795

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PRVI POČETCI "POČASTNOG BLEIBURŠKOG VODA" prosinac 1952.

Opravdano mogu danas reći (**danas, petak, 13 svibnja 2016.**) da nema Hrvatice ni Hrvata koji ovih dana neće pomisliti, na jedan ili drugi način, u svojim mislima, na sedamdeset i prvu obljetnicu najveće nacionalne tragedije hrvatskog naroda u njegovoj četrnaesto/stoljetnoj povijesti. Ta tragedija se je dogodila ovih svibanjskih dana 1945. godine na Bleiburgu, malom austrijskom gradu nedaleko slovenske granice.

U prilogu vam dostavljam opis svjedoka Ilije Abramovića kojeg je on dao za Glas Koncila. Kliknite na priloženi link. Časopi "**DRINA**" br. 1/2 siječani 1953. donosi poduži članak o prvom okupljanju Hrvata na bleiburškom polju 1952. godine. Taj članak donosi sve razloge i sve poteškoće kako je i zašto je došlo do prvog okupljanja Hrvata na Bleiburškom polju, ne sluteći toga dana da će njihov prvi početak biti KVASAC svih slijedećih i nadolazećih **HODOČAŠĆENJA** na Bleiburško polje. Nadati se je da će netko taj članak iz spomenute "**DRINE**" prepisati i staviti na stranice interneta za sve Hrvate da se upoznaju sa vrućim željama tadašnjih razbacanih Hrvata kako su se

mučili da dadnu odano i iskreno poštovanje poklanjoj hrvatskoj vojsci, braći, sestrama, majkama, djeci, ženama, djevojkama, starcima, jednom riječi: svima koji su hrvatski mislili. Dozvolite mi ovdje prinijeti iz spomenute **"DRINE"** samo jedan mali dio izvještaja od prosinca 1952. godine:

"...Granica je blizu i skoro bez ikakve zaštite sa ove strane. (Misli se sa Austrijske strane, što bi značilo da ih austrijske vlasti nisu štitali, mo. Otporaš.) Odavanje počasti paloj braći moralo je biti neometano, i zato smo se pobrinuli mi sami. Nezaboravna uspomena biti će onima, kojima je dopala čast, da mogu biti "mrtve straže", da izlože svoje vlastite živote, ako bi to bilo potrebno, da se osigura život onih, koji su uresili govore i odali počast svojoj paloj braći. (Prilažem imena onih koji su činili tu "mrtvu stražu". Uočiti će se da su se mnogi (možda iz opravdanog straha) potpisali sa jednim ili ova inicijala. Ima takovih i dana, pa se nije čuditi onima koji su se tako potpisivali dok je za njima Ozna/Udba tragala:

Niko M., Franjo V., Stjepan M., Franjo R., Ivan Š., Pero H., Ivan Z., Ante M., Stjepan I., Murat D., Mladen G., Mujo Ž., Josip D., Ilija J., Ivan J., Marko M., Vlado O., Bećir M., Kruno I., Halil D., Ivan P., Silvestar B., Mirko K., Šelko G., Frane Š., Stjepan Ž., Ilija A., (to je ovaj Ilija Abramović koji je dao intervju za Glas Koncila, mo.) Boris M., Tomislav P., Andrija R., Ivan Š., Zaharija P., Salko B., Zvonko J., Franjo S., Drago R., Ivan P., hrabri Ustaše, Domobrani, Oružnici i Legionari, predstavnici svih grupa i svih redova oružja, kojima je dana posebna počast, da mogu pod vodstvom brata Franje (Po mojem mišljenju to bi mogao biti Franjo Vranković o kojemu je prije par godina pisao - mislim - Jutarnji List i donio nekoliko pisama koje mu je Poglavnik pisao, mo) uz cijenu svojih života osigurati živote i dostojanstvo svojih živih i mrtvih drugova.

Doći će vrijeme i nadamo se uz pomoć Božiju, da će to biti vrlo brzo, kada će gornja list boraca biti stavljena za uzor sadašnjim i budućim pokoljenjima Hrvatske Vojske. Dobit će naziv "Počasni Bleiburški vod". **"DRINA" br. 1/2 siječanj 1953., strana 18.**

Ja bih samo zamoli sve one koji se danas, 71 godinu kasnije pa i u buduće spremaju na Hodočašće na Bleiburg da u svojim mislima uvijek imaju ove prve hrvatske Apostole koji su pokretači ovog Hodočašća. I ne samo to nego da i originalno ime koje su oni stavili u prosincu 1952. godine: **"POČAS" "T" "NI BLEIBURŠKI VOD"**. Netko se je potrudio i izbacio slovo "T" a da nije dao razlog ili razloge zašto je to učinio. Mile Boban, Otporaš.

14-05-2016 16:18#796

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"POSLANICA" MAKSA LUBURIĆA HRVATSKIM KOMUNISTIMA IZ 1966. godine.

(Od početka prvih "Poslanica" iz Isusova vremena pa do današnjih dana, napisano je u razne svrhe, razne potrebe i za razne želje na tisuće "Poslanica". Jedna od tih "Poslanica" je i "Poslanica" predsjednice RH Kolinde Grabar Kitarović koju je ona napisala prije dva tjedna za njezinu svrhu, a moglo bi se reći i bez ikakove svrhe. Mene je to potaklo da potražim **"POZIVE"** ili **"POSLANICE"** Maksa Luburića koje je on upućivao istom narodu - hrvatskom narodu - kojem je i naša predsjednica RH KGK uputila svoju "Poslanicu", s jednom svrhom a ta svrha je da se uspoređi njezin ton izražaja i rječnik pisanja sa tonom izražaja i rječnikom pisanja ovih dvoje Hrvata. Usput želim napomenuti da je predsjednica RH KGK rođena dvije godine kasnije poslije

ove "Poslanice" Maksa Luburića iz 1966., koja je tiskana kao letak za Domovinu i stavljena u novinu "OBRAVA" br. 49/50 1966. Otporaš.)

POZVI HRVATSKOG NARODNOG OTPORA KOMUNISTIMA HRVATSKE

Komunisti Hrvatske!

Mnogi ste od vas kroz četiri godine prolijevali krv, boreći se za ideale marksizma i lenjinizma; bolju budućnost i sreću vaše domovine. Mnogi od vas, smatrali ste, da tim činom i djelovanjem ispunjavate dužnost i da će pravda i jednakost zavladati ne samo na teritoriju Hrvatske, već i u čitavoj Istočnoj Europi kao početnoj faze uvađanju komunizma u svijet i u toj borbi niste provjerili niti vas je zaustavljao osjećaj bratske povezanosti sa onim Hrvatima koji nisu bili komunisti i kao takovi i borili se protiv vas. Prošlo je već preko dvadeset godina otkako je završio rat i potrebno je pogledati unazad da bi se vidjele "dobrobiti" koje je isti donio Hrvatskom Narodu i Hrvatskoj.

Tek nakon završetka rata, u svibnju 1945., srpski su komunisti pod komandom Koče Popovića a po nalogu maršala Josipa Broza Tita, na zločinački način pobili u Bleiburgu, Mariboru, St. Vidu, Kočevju kao i diljem cijele Jugoslavije u poznatim "marševima smrti", preko 200.000 razoružanih Hrvata, ispunjavajući time parole Milovana Đilasa čiji je danas sljedbenik Mihailo Mihailov, (Rus, ortodoksne jugoslavenske orijentacije, profesor ili tome sl., živio u Zadru, zagovarao "demokratskiju" Jugoslaviju, pomutio mozgove nekim labavim Hrvatima (poput MV.i drugih.) koji su u njemu vidjeli "spasitelja" bolje Jugoslavije, itd., itd. O tom Mihajilu Maks govori, mo. Otporaš.) da **"HRVATSKA VOJSKA MORA UMRIJETI, DA BI JUGOSLAVIJA MOGLA ŽIVJETI"**.

Išlo se je, međutim, za drugim. Srbi su htjeli definitivno zarobiti Hrvatsku i stoga je bilo potrebno pobiti cvijet hrvatske omladine kako bi Hrvatski Narod ostao obezglavljen i nemoćan. Ubijalo se je, nevine mladiće, žene i djevojke, ubijalo ih se zato što su bili i osjećali se Hrvatima. Vi ste bili svjedoci ovog zločina, ali niste podigli svoj glas!

nakon toga, uslijedile su druge represivne mjere, vođene po OZNI, kasnije prozvanj UDBA, koja je, vršeći naloge centralnog komiteta, uništila bilo kakovu manifestaciju individualne i kolektivne slobode.

Pristupilo se sistematskoj ekonomskoj eksploataciji Hrvatske i za hrvatske žuljeve i novac, dizalo se Srbiju i Crnu Goru. Bosnu, Hercegovinu i Sandžak, izdvojene su iz okvira hrvatske, isto kao i Srijem, kako bi se ovu što više smanjilo. Poznati hrvatski komunist i predvodnik hrvatskog proletarijata ANDRIJA HEBRANG na zločinački je način ubijen zbog toga, što je branio teritorijalni integritet Hrvatske a njegovim su stopama slijedili brojni njegovi istomišljenici, stari i prokušani komunistički idealisti i borci.

Pravda, sreća i blagostanje za koje ste se borili kroz četiri godine, ne postaje. Preko 200.000 hrvatskih radnika, (kao i danas što Hrvati bježe i napuštaju svoja djedovska ognjišta, a povijest će za to okriviti današnje hrvatske antifašiste, kao što su za bježanje Hrvata u prošlosti bili krivi Titovci i njegov antifašizam, mo. Otporaš.) sa legalnim jugoslavenskim pasošima, nalaze se danas na radu u Saveznoj republici Njemačkoj, Austriji i Švedskoj. razne devize i ekonomske reforme koje je Beograd da sada proveo i provađa, svršile su sramotno i porazno po životni standard radnih kolektiva Hrvatske.

Jugoslavenski proizvodi koji se izvoze na strana tržišta i ukoliko su elaborirani u Hrvatskoj, nikada ne nose oznaku da su iz Hrvatske, (Ovo je točno, jer je partija koju su hrvatski komunisti vjerno služili i kojoj su bili pokorni, svako isticanje imena Hrvat i Hrvatska je smatrano kao šovinizam, od koje riječi hrvatski komunisti su strepili, drhtali kao i danas kada spomeneš riječ "Ustaša". Mo. Otporaš.) dok se to isto ne događa kada su u pitanju artikle izvezeni iz Srbije.

Beograd je sistematski, godinama, nastojao u stranom svijetu prikazati Hrvate kao ratne zločince, fašiste i naciste, kako bi Hrvatski Narod izgubio bilo kakovu mogućnost morale podrške u slučaju potrebe. Ova sistematska kampanja pogađa i vas, **komunisti Hrvatske**, jer vas Srbi upotrebljavaju kao oružje u sužnjavanje vlastitog naroda, kojemu pripadate i vi i kao pripadnici istoga, i vi slovite u strane svijetu, zahvaljujući kolektivnoj kampanji Srba, kao fašisti i nacisti.

Komunisti Hrvatske!

Ako razgledamo današnje prilike u svijetu, doći ćemo do zaključka, da nacionalizam nije bio nikada toliko jak i aktualan kao što je to danas. Ovu je činjenicu uočio i najpoznatiji historičar današnjice ARNOLD TOYNBEE, ([engleski povjesničar \(1889-1975\) koji je napisao tezu ili teoriju o civilizacijama, mo.](#)) koji je nedavno upozorio **"DA JE TAJ NACIONALIZAM JAČI NA KOMUNISTIČKOM ISTOKU NEGO LI NA KAPITALISTIČKOM ZAPADU"**. Sovjetski Savez, narodna Republika Kina, Poljska, Mađarska, Rumunjska, itd., svaka od ovih zemalja vodi svoju, nacionalnu politiku, isto to čini i De Gaulova Francuska, isto i Slovenija, isto i Srbija, pa zašto onda ne bi Hrvatska?

Komunisti Hrvatske!

Nitko od vas ne traži da se odreknete svoje političke ideologije, ali kao komunisti budite, u prvom redu, Hrvati; mislite i radite za dobrobit smog naroda; budite obi, koji će u Hrvatu koji nije komunist, a ti su većina, vidjeti u prvom redu Hrvata i kao takovog ga i tretirati.

kroz stoljeća, Hrvatski Narod je rušio mostove koje su idealisti uporno podizali, želeći ga ojačati i ujediniti. kroz stoljeća borili smo se jedni protiv drugih: Jednom iz vjerskih, drugih put iz ideoloških razloga i uvijek, tuđin nam je gospodario i još uvijek gospodari. Vi ste svojom četiri-godišnjom borbom bili nesvjesni kvislinzi stranih imperijalističkih okupatora koji su upotrijebili marksizam i lenjinizam kao maska da vas privuku u svoje redove. Vi ste bili u svojim osjećajima iskreni i ova vam je iskrenost uzvraćena cincarskom podlošću.

Komunisti Hrvatske!

Pred vama leže danas ozbiljni i historijski zadatci; zadatci svijesti i odlučnosti. ([Ovaj "POZIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA KOMUNISTIMA HRVATSKE" je napisan neposredno poslije pada Aleksandra Rankovića početkom srpnja 1966. godine. Mo. Otporaš.](#)) Vi ste danas djelomični nosioci vlasti u Hrvatskoj i kao takovi, nalazite se u prilici da, poput Mađarskih komunističkih revolucionaraca koji su željeli osloboditi svoju zemlju od Sovjeta, ([ovdje general misli na mađarsku revoluciju koncem listopada i početkom studenoga 1956. god. mo.](#)) pridruživši se narodu, pružite ruku svom. **HRVATSKOM NARODU** u časovima koji će biti odlučni za njegovu budućnost.

hrvatska nije bila sretna niti imala osiguranu svoju budućnost za vrijeme Banovine kada je Vladko Maček uspio dobiti neke povlastice od tadašnje kraljevske jugoslavenske vlade. Tim je povlasticama slijedio "martovski puč" i rat. Bakarić čini danas slično što i Maček; zadovoljava se nekim "martovskim pučem" ovog puta u obilju Đilasovštine i Mihajlovštine. Pad Rankovića ne znači ništa i još se unutrašnja situacija u Savezu Komunisti nije sredila a niti će se srediti.

Komunisti Hrvatske!

Događaji se približuju većom brzinom nego li što to mnogi od vas primjećuju. Budite spremni, (Maksni rekao "Za Dom", ali je rekao da budu SPREMNI". MO.) ne odričite se svoje političke ideologije, ali budite Hrvati, surađujte na spašavanju svog naroda.

ŽIVJELA HRVATSKA!

Zapovjednik Otpora:
General Drinjanin.

Za hrvatski Narodni Otpor:
Pročelnik Glavnog Stana
Enver Mehmedagić.

(Koliko je meni poznato je da je general Drinjanin bio jedini od svih hrvatskih nacionalističkih supina, pokreta, organizacija u hrvatskoj političkoj emigraciji koji je, poslije pads Rankovića, uputio Hrvatskim Komunisti i Hrvatskom Narodu **POZIV NA OKUP I POZIV NA OPREZ.** Otpraš.)

15-05-2016 21:42#797

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

PORUŠENI MOSTOVI ILI MAGARE PREKO KOJEG SE HRVATI TUKU:

piše general Drinjanin u "OBRANA" br. 61-61, 1967.

PORUŠENI MOSTOVI

(To je naslov prve stranice novine "OBRANA" a u članku general spominje doslovno: **"...Mi smo narod od šest milijuna glava i nema nikakva izgleda da odlučimo u tom spore. Ali da, da budemo magare preko kojega se tuku zavadjeni susjedi..."** Ja sam na naslov nadodao: **"Ili magare preko kojeg se Hrvati tuku". Mo.** Opaska. Otpraš.)

Za saznati točno šta je general htio reći o "DVIJE HRVATSKE", molim kliknite na priloženi link. Ako se ne otvori, potražite na portalu kamenja članak: Geopolitički i strateški položaje Hrvatske i tu ćete sva pojašnjenja naći. Otpraš.

<http://kamenjar.com/geopoliticki-polozaj-hrvatske/>

Ideje ne poznaju granice. Kroz mnogo stoljeća vlastitog državnog života Hrvati su isto poprimili ideje, kulture i civilizacije. Položaj Hrvatske u stjecištu prometnih, geopolitičkih i geostrateških putova pogodovao je penetraciji ljudi i ideja. Svaka je ratna mašina donosila na naše područje na vršcima bajuneta i svoje ideje. I mi smo ih poprimali. I ne samo to, jer je to logično, nego smo i aktivno učestvovali (sudjelovali, mo.) u hrvanju velikih i moćnih i tukli se s njima, za njih i među nama za te ideje.

Tukli smo se za vjere i civilizacije, za Careve i super države. Za istok i zapad. Mali narodi su bili, jesu i ostaju vječni kolaboratori velikih i moćnih naroda ili grupacija. Ali mi smo kao ratnički narod išli do kraja. Bili smo papskiji od Pape, bili smo islamskiji od Porte, bili smo predziđe Istoka i zapada. Mi smo sve naše sposobnosti, sve naše vrline pa i mane upotrijebili u borbi gdje smo sve izlagali a malo ili ništa dobivali.

Kada sam pisao o **"DVIJE HRVATSKE"** rekli su mi da sam lud, jer da je Hrvatska samo jedna. Ali pogledajmo našu povijest i brzo ćemo se uvjeriti da je kroz stoljeća postojala ta kobna podjela na **"DVIJE"** Hrvatske. I da su naši susjedi i nosioci velikih planova ova bili oni koji su raspirivali

mržnju među te dvije Hrvatske i rušili mostove među Hrvatima.

Danas se govori o Hrvatskoj kao MOSTU (Ovu riječ **MOST** general je napisao prije točno 49 godina, a danas mi Hrvati imamo političku organizaciju MOST koju je osnovao Božo Petrov i koji je danas predsjednik vlade RH. Moglo bi se mire duše reći da je Božo Petrov na veliko čitao Maksa Luburića i **DRINAPRESS-a** tisak, kao što je u svoje vrijeme to pohlepno pratio i čitao dr. Franjo Tuđman, Bruno Bušić i drugi. Mo. Otporaš.) za nove velike i ekumenske ideje. Međutim nas bi moglo i nestati rušeći mostove među Hrvatima i gradeći mostove za strance preko našeg živog tijela. Zato valja misliti na potrebu da i uz cijenu promjene vlastitog mentaliteta prestanemo biti kursor za interese velikih i da izgradimo mostove među nama Hrvatima.

ne osporavamo pravo Americi da brani Južni Vijetnam. Ne nijećemo pravo Rusiji da pomade Sjeverni Vijetnam. Ne osporavamo pravo narodu Vijetnama da odluči da li mu je preče prihvatiti ideološke principe Istoka ili Zapada ili spasiti svoju kožu. Mi smo narod od šest milijuna glava i nema nikakva izgleda da odlučimo u tom spore. Ali da, da budemo magare preko kojega se tuku zavađeni susjedi. nas ne zabrinjava najnovija enciklika Pape Pavla VI. "Populorum progressio" koja traži reviziju svih ili skoro svih concept o privatnom vlasništvu, o kapitalizmu, liberalizmu i odnosu između kapitala i rada. Nas ne zabrinjava ni novo stanje u Europi, skretanje na lijevo, traženje solucije na istoku i zapadu, koje se osjeća čak i u Njemačkoj. Nas zbrinjava biološki opstanak i duša onih 6 milijuna glava na našem prostoru. Mi se ne bojim ni novih solucija, novog pored. Mi se bojimo samo da nas stranci povedu u novi rat (**što je Milanović već prošle godine navijestio "MI" ili "ONI", mo.**) ideologija dok se na našem teritoriju vrši bez pomirenja srbokomunistička strahovlada, srbizacija i biološko istrebljenje.

Mi smo svi 1941. htjeli svoju Državu. Ali mi smo 1945. radio ideologija drugih naroda napustili naš teritorij na čelu sa Poglavlnikom, Saborom, Vladom, Glavnim Stožerom, Glavnim Ustaškim Stanom, u pratnji 17 divizija, topova, tenkova, aviona i 300.000 pušaka i desnica.

Prepustili smo narod srbokomunizmu i njihovim saveznicima u Hrvatskoj. (**Ti njihovi "saveznici u Hrvatskoj"** su bili očevi današnjih hrvatskih antifašista. Vrlo žalosno ali i vrlo istinito! Kakova velika pronicljivost i vizija se nalazi u ovom generala Maksa Luburića opisu! Mo. Otporaš.) Onima iz **DRUGE HRVATSKE**. Nisu to bili samo "ušljivi partizan" kako smo znali reći, nego je toj "drugoj Hrvatskoj" pripadao i pjesnik hrvatskih kraljeva Vladimir Nazor, zaklani Goran Kovačić, dio HSS-a, i dio Domobranstva, mnogi uvjereni antifašisti (i ne uvijek komunisti), - i dobar dio Dalmacije, cijela Istra, i pomalo i dio hrvatskog naroda, koji uvijek prihvaća svaki oportunistički stav da spasi svoje interese, svoju obitelj i svoju glavu.

Sa crnogorskim serdarima i beogradskim militaristima, sa snagama međunarodnog, srpskog, bugarskog, mađarskog, albanskog, ruskog i po kojeg drugog komunizma ulazili su u Zagreb i hrvatski komunisti, sindikalisti, socijalisti, ljevičari svih, oportunisti te na silu mobilizirani narod one "druge Hrvatske".

Bilo bi glupo reći da mi nismo sjekli glave iz ideoloških razloga. I bilo bi naivno vjerovati da među onima koji su sjekli hrvatske glave kada je nastupila hrvatska noć nije bilo Hrvata. Sve to nijekati bilo bi turati glavu u pijesak kao on kada vidi za sebe neku opasnost. Mi vidimo opasnost i gledamo joj u oči.

Ranković je mogao koristiti protiv hrvatskog naroda one koji su se bojali za svoju glavu. Ali nije mogao ni pobiti sve Hrvate, ni pridobiti nove generacije ni za "bratstvo" ni za novu Jugoslaviju, ni za komunistički doktrinu. Pobunila se je nova generacija, a sada dižu glavu i oni iz "druge Hrvatske". Zato je važno sada uočiti što nismo učinili 1941., ili bolje rečeno važno je ne učiniti 1967. ono što smo učinili 1941. (**Ovdje se mogu uočiti dvije stvari (1) da je general ovo pisao poslije**

pada Aleksandra Rankovića u srpnju 1966., (2) kada general kaže: "**...ili bolje rečeno važno je ne učiniti 1967. ono što smo učinili 1941...**", našto je general Drinjanin mislio da su se 1941. godine stvorile i da su bile **DVIJE HRVATSKE**, mo. Otporaš.) Tako je to i to znadu i preživjeli iz "prve Hrvatske" kao i oni iz "druge Hrvatske". Nu boje se reći.

Zato ne treba tražiti ni od Ustaša da postanu komunisti kad je komunizam frakasirao i među onima koji ga ispovijedaju. Ne treba ni od bivših partizana i mladih ljevičara tražiti da Stipe u HOP (**Hrvatski Oslobođilački Pokret, mo.**) ili Katoličku Akciju, nego gledati prema drugim solucijama. Nego treba tražiti jednu revolucinarnu soluciju koja je u skladu sa našim tradicijama. Revolucija i tradicija se ne isključuju. Mi Hrvati nećemo na Kordunu riješiti ideološki spor svjetskih kolosa, ali možemo u Hrvatskom Saboru riješiti demokratskim sredstvima pitanja našeg političkog i društvenog života.

Pobuna duh ova u Zagrebu među hrvatskim književnicima sili nas na razmišljanje. (Deklaracija Hrvatskog Književnog Jezika, mo.) Razmišljajmo i gradimo mostove među nama, među Hrvatima.

General Drinjanin.

(Ovdje general piše o živoj situaciji kao da danas živi u Hrvatskoj. Otporaš.)

Posljednje uređivanje od Bobani : 15-05-2016 at 21:52

19-05-2016 21:33#798

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

RAZMIŠLJANJA NA PUTU DO SLOBODE - piše Ante Ljubas iz zatvora 14. 12. 1981.

("Dragi Mile,

Tebi i tvojoj obitelji veseo i radostan Božić i pobjedonosnu Novu Godinu želi ti tvoj prijatelj Ante Ljubas", piše mi Ante Ljubas iz njujorškog zatvora 1981. godine. On je ovo pismo poslao na "**FOND ZA OBRANU HRVATSKE**", P.O.BOX (za Mile Boban) 6203 San Mateo, California, 94403. Za mjesec dana, točno 25 lipnja 1982. god., navršava se 35 godina od uhićenja desetorice (10) Hrvata, članova i visokih dužnosnika organizacije HNO. Kada Ante Ljubas u svojoj božićnoj čestitki čestita "**...Božić i pobjedonosnu Novu Godinu...**", on tim misli reći na proces desetorici Hrvata koji počima 15 veljače 1982. u New York-u, i koji će biti pobjedonosan. Od deset optuženih Hrvata četvorica (4) su bila oslobođena od svih optužnih točaka, dok šestorica (6) su pronađena krivima za neke točke optužnice, među njima i optuženi Ante Ljubas. Evo šta mi Ante Ljubas iz zatvora piše: Otporaš)

RAZMIŠLJANJA NA PUTU DO SLOBODE = Borba za Slobodnu Hrvatsku Državu =

Slobodnu hrvatsku državu, ostvarit ćemo samo onda kada mi sami budemo slobodni i plemeniti. Plemenit čovjek nastane i postane kroz žrtvu i odvažnost, kroz jasno razlikovanje što dugujemo sebi a što hrvatskome narodu.

Slobodan hrvatski borac može ostati vjeran sebi i svojim idealima, cijeneći i izgrađujući svoje ideale. Tko cijeni i poštuje svoje, poštivat će i tuđe i neće ograničavati i zabranjivati drugome da

bude slobodan. Slobodan čovjek zna posumnjati u druge a to dolazi iz nesigurnosti u sebe. Često se zna dogoditi da ne odgovorni ljudi za svoje vlastite gluposti optužuju druge, ne priznajući da su sami krivi za gluposti koje čine.

Vrijeme je da shvatimo da nije mjerilo slobode u jednom društvu, ili sloboda istomišljenika, već sloboda onih koji misle drugačije nego mi. Mislim da ideal hrvatskog borca treba biti i cilj da svaki hrvatski čovjek bude slobodan bez razlike na vjeru ili ideologiju. Ovakvo uvjerenje nam svjedoči i **Vlotaire** kad kaže: "...ja se sa vama ne slažem, ali bih dao posljednju kap svoje krvi za pravo, da svoje mišljenje slobodno iznesete...". Kada budemo ostvarili takav stav da nas ne uznemiruje suprotno mišljenje nekog Hrvata, tad ćemo moći u Hrvatskoj Državi izgraditi human i slobodno društvo za dobro svakog Hrvata i za opće ljudsko društvo.

Hrvatski borac koji jedino i samo vjeruje u pobjedu hrvatskog naroda, on postaje svom narodu životna snaga, snaga da se nada tamo gdje se drugi predate sudbini, snaga da kroši pobjedi i upravo onda kada izgleda da sve ide na loše, snaga da **ski** podnesemo udarce, snaga koja nikada budućnost ne predate protivniku. Hrvatski borac uvijek ima snage da započinje nove ideje, da nadahnjuje nove generacije, da napaja genije i svece pobjedničkim duhom. On se opire svakom nasilju, krutosti i zatvorenosti. Njegov je životni stav posao životnog stvaralaštva, njegov glavni cilj je sloboda Hrvatskog Naroda. Sloboda Hrvatskog Naroda ga nadahnjuje i okreće prema budućnosti. Zahvaljujući njoj on osvaja (**hrvatski borac, mo**) nepoznate prostore, stvara novu i sretniju Hrvatsku Budućnost.

Hrvatski borac se ne boji napora, niti žrtve, jer on iskreno ljubi svoj narod, a gdje je ljubav, tu svaki strah nestaje. On vjeruje u ljubav, radi i živi za ljubav i tako pobjeđuje sve tegobe koje se pojave, i on ih rješava vedrim pogledom u budućnost.

Takvog hrvatskog borca susrećemo u raznim ulogama kroz život. Nekada ga vidimo u pjesniku ili sanjaru, nekada u znanstveniku, govorniku i revolucionaru koji nas nadahnjuju za nove ideje. On uvijek ostaje ne slomljiv prema hrvatskoj državotvornoj ideji. Ne postoji sola koja će ga skrenuti s postavljenog cilija. Njega nitko i nikada ne zbunjuje, jer svaku situaciju pretvara u pobjedu. (**Eto, čitajući ovo pismo hrvatskog emigranta iz njujorškog zatvora Ante Ljubasa, bolje ćemo razumijeti ljubav, upornost, borbenost, čeličnost i žilavost onih Hrvata koji su svoju ljubav za Hrvatsku svjedočili iz američkih i drugih zemalja zatvora. Mo. Otporaš.**)

On nikada ne ruši nego stvara novo, bolje i sretnije Hrvatsko sutra. Širi nova obzorja uvijek i na svakom mjestu. Nosioc je hrvatske pobunjeničke vatre koji hrabro nosi kroz sve oluje i poteškoće i koja se nikada neće ugasiti samo zato što je on bez straha i hrabro sve nosi zato što vjeruje u Boga, što vjeruje u Hrvatsku Slobodu. U svom slobodnom duhu on prezire vlast i bogatstvo. (**Kad smo kod toga, tj. "bogatstva" o kojem hrvatski revolucionar Ante Ljubas piše, potrebno je spomenuti da su mnogi hrvatski emigrantski revolucionari izginuli za ciljeve "Slobodne Hrvatske", a mnogi od njih koji su ostali na životu a (po)neki od njih i danas živi su samo životarili bez ikakvoga "novčanog bogatstva" o kojem ovdje Ante Ljubas govori. To su sudbine svakog revolucionara, ne samo hrvatskog. Mo. Otporaš.**)

On jedino želi biti sluga Božji i sluga svome narodu, a to mu nikakva zemaljska sila ne može (od)uzeti. Uvijek i na svakom mjestu, bori se za bolje sutra. On nikada ne vlada, nikada ne zapovijeda, jer se ne može iznevjeriti Duhu Slobode! Protivnik je star, sumnje i očaja jer su to najveći neprijatelji svakog ljudskog bića. Zato ih treba otkloniti još u začetku i pretvoriti ih u razumijevanje, povjerenje i ljuba.

On zna da tamo gdje se otkloni zid sumnje i nepovjerenje, kuša se radost povjerenja i potpunije slobode. Povjerenje je najljepši dar kojeg smo od Boga dobili. Zato gdje nam je moguće jačajmo

duh povjerenja.

Hrvatski borac se mora boriti za što veće povjerenje među Hrvatima. Jer obi koji čvrsto vjeruju u Hrvatsku Slobodu, obi je već sada vide. Njegova je ljubav Hrvat, njegovo traženje je Sloboda Hrvatskog Naroda u Slobodnoj Hrvatskoj Državi!

ŽIVIO HRVATSKI NAROD!
 ŽIVJELA HRVATSKA DRŽAVA!
 Ante Ljubas.

(Eto, sada znamo, poslije punih 34 godine kako je hrvatski politički emigrant Ante Ljubas tada mislio, tada dok je bio u američkom zatvoru. Dali naš hrvatski emigrantski revolucionar Ante Ljubas tako danas misli, samo nam on može na ovo pitanje odgovoriti. Svi smo mi danas izloženi izmjenama naših bivših nastupa i razmišljanja, ali jedno uvijek ostaje isto: ljubav za Hrvatskom. Ja bih još na to nadodao da se skoro svakome hrvatskome emigrantskome revolucionarcu koji je prošao kroz zatvore zapadnih zemalja, Hrvatska zaljepila za tabane, tako, kuda god je koračao ostavljao je tragove hrvatstva. U ta vremena ili odrazu tih vremena, sve članice međunarodne organizacije UN su bile protiv hrvatske borbe a bili su za očuvanje Jugoslavije. Zato i dandanas mnogi Hrvati još ne mogu razumjeti one Hrvate koji su, opravdano ili ne, dospjeli u zatvore zapadnih zemalja iz koji su svjedočili svoju ljubav za Hrvatsku. Jedan od njih je i pisac ovih redaka. Mile Boban, Otporaš.)

20-05-2016 14:29#799

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Govor Franje Tuđmana na I. Općem saboru HDZ-a 24. veljače 1990 ...

Pročitati ovaj već povijesni govor dra. Franje Tuđmana i analizirati izražene njegove misli u ovim tačkama programa HDZ-a, nepobitno se dolazi do zaključka da se je dr. Tuđman služio svim mogućim hrvatskim povijesnim izvorima, ali se nikako ne može mimoći činjenica da se je naveliko (po)služio i sa knjigom "TEMELJNA NAČELA I DUŽNOSTI HRVATSKIH BORACA U EMIGRACIJI", koja je tiskana kao drug izdanje u Madridu 1966. Prvo izdanje ovih Temeljnih Načela...je tiskano u 25 tisuća primjeraka za Deseti Travnja 1960.

Govor Franje Tuđmana na I. Općem saboru HDZ-a 24. veljače 1990 ...

U predgovoru za drug izdanje ovih Temeljnih Načela... general Drinjanin piše: "...Desetog Travnja 1960. g. tiskali smo tu posebnu Drinu u 25 tisuća primjeraka, tako rekuć razbacali je u domovini i u emigraciji s ciljem da stigne u ruke starih i mladih boraca. Nismo mogli djelovati u ime Ustaških Načela, jer niti je bilo već vođe, niti je bilo Pokreta, a niti izgleda da bi se našlo neko drugo rješenje. Nismo mogli niti kao "bivši vojnici" djelovati, jer se ne osjećamo bivšim vojnicima ... (Tako se i dr. Franjo Tuđman dok je držao ovaj govor nije više osjećao "bivšim vojnikom" JNA, mo.)

Jedna grupa hrvatskih vojnika izgradila je Načela koja smo predstavili hrvatskim borcima u emigraciji i domovini. Rekli smo tada da je to naš poziv, i da ćemo odgovore boraca smatrati nekom vrsti plebiscite, to jest ako jedan značajni broj boraca izričito odbije načela, onda je nama to znak da smo na krivom putu, a ako jedan značajan broj boraca private Načela kao putokaz i polaznu točku, onda da ćemo se pokrenuti i vođeni ne osobama i strankama, nego Načelima, da ćemo ići do kraja,

to jest do smrti ili do pobjede...

Ova knjiga "TEMELJNA NAČELA I DUŽNOSTI HRVATSKIH BORACA U EMIGRACIJI" su uzražena u jedanaest (11) Točaka a svaka Točka je donijela svoja pojašnjenja ili obrazloženja u 86 stranica. Otporaš.

Govor Franje Tuđmana na I. Općem saboru HDZ-a 24. veljače 1990 ...

21-05-2016 15:11#800

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"POSLANICA" MAKSA LUBURIĆA ILI PROGLAS HRVATSKOM NARODU, "OBRANA" br. 65/66, 1967.

(Za podsjetiti je da je general Drinjanin često puta u novinu "**OBRANA**" stavljao letke veličine 13cmx20cm na vrlo tankom papiru kako bi se taj letak što lakiše mogao poslati u domovinu, što su mnogi činili, uključivši i mene. Ti letci su potpisivani u ime Glavnog Stana Otpora dr. Enver Mehmedagića i Zapovjednik Hrvatskog Narodnog Otpora general Drinjanin. Rijetko se je kada o ovim letcima pisalo, a toliko su povijesno važni da je potrebno o njima pisati. Otporaš.)

Nakon poznate "Deklaracije" hrvatskih kulturnih ustanova: "Matice Hrvatske, "Društva Književnika Hrvatske", Pen Kluba", itd., u obranu hrvatskog jezika, službeni beogradski imperijalističko-šovinistički aparat, razvio je odlučnu kampanju protiv potpisnika iste, ne samo u zemlji već i u inozemstvu. Potpisnike se naziva "nacionalistima i začahurenim šovinistima" i jugoslavenske ambasade u inozemstvu daju stranim novinama izvještaje u tom smislu i stvar ispada tako, kao da stranih dopisnici šalju ove izvještaje izravno iz zemlje na temelju utvrđenih činjenica.

Poslanica Vjekoslava Maksa Luburića hrvatskim komunistima iz 1966 ...

<http://www.gradjanska-akcija-officia...slava-maksa-lu..>

Od Argentine do Sjedinjenih Američkih Država, beogradska imperijalističko-šovinistička klika, započela je publikacijom niza novinskih članaka, sve pod firmom izravnih dopisnika raznih novina i revija u Jugoslaviji, u kojima se opisuje Jugoslaviju kao zemlju "medija i mlijeka"; tvrdi se, da je "narod zadovoljan", "oduševljen Titom", objavljuju se slike Beograda i Novog Beograda, stambenih zgrada, itd., itd. U nekim uglednim listovima kao što je "El Cronista Comercial" u Buenos Airesu, Argentina, a koji se bavi ekonomskim problemima, tvrdi se, da su potpisnici "Deklaracije" ignoranti i stavlja im se za primjer Vuka Karadžića uz napomenu, da između hrvatskog i srpskog jezika ne postoji nikakva razlika; da su "Deklaraciju" potpisali "šovinisti" dok su, prema ovoj tvrdnji, istiniti predstavnici kulturnog života Hrvatske protiv iste.

I tako redom...Savez Komunisti Hrvatske zamjerio je, kako svi znamo, potpisnicima "Deklaracije" njihovo "miješanje u stvari", koje su, "prema drugovima Bakariću, Tripalu i drugima", "problem izravne kompetencije Saveza Komunisti Hrvatske". Ako je tome tako i ako savez komunisti Hrvatske preuzima na svoja leđa obranu hrvatskog jezika kao i smog naroda i domovina, (Sjetimo se ovih dana šta ostatci ostataka tog isto Saveza komunisti Hrvatske, koji su uvijek bili u službi Beograda, rade od našeg državotvornog Hrvata, ministra Zlatka Hasanbegovića. Mo. Otporaš.) zašto onda ne zapriječe gore spomenutu propagandu beogradskih šovinista koja je usremljena protiv

njihovog vlastitog naroda?

Zašto drugovi Bakarić i Tripalo dozvoljavaju da ih ugledni Buenos Airški list "Clarín" od 23 svibnja 1967. prikazuje oduševljenim pristašama svega onoga što se danas događa u Jugoslaviji tvrdeći, da su oni, zajedno sa Titom i Kardeljem, nakon pada Rankovića, glavni nosioci poredaka u Jugoslaviji. Spomenuti list kao i ostalo svjetsko novinstvo, donosi slične članke u kojima se govori o "visokom životnom standard radnika u Jugoslaviji", "socijalnim beneficijama", koje im stoje na raspolaganju", itd., itd., da se čovjek mora od srca nasmijati bujnoj fantaziji beogradskih imperijalist i njihovih slugu koji sa jugoslavenskih ambasada poslušno izvršuju njihove naloge, potplaćujući strane novinare da prenose članke u tom smislu.

Svi ovi članci prikazuju upravo obratno stanje od onoga koje vlada u zemlji. Savez komunista Hrvatske začepio je Vlatku Pavletiću i drugima usta, ali gdje je odlučna riječ tog istog saveza da se podigne u obranu smog naroda?

Hrvatski Narodni Otpor propovijedao je i propovijeda udruženje svih hrvatskih snaga u obranu smog naroda i Domovine; širio je i širi ideju o "**HRVATSKOM MIRU**", tj. da svi Hrvati trebaju zaboraviti na prošlost koja ih dijeli, ([Kliknite na: "PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA"](#) ili potražite tu Poruku Izmirenja u Istarska DRINA br. 3/4, 1964. st, 18-21, mo. Otporaš.) kako bi zajedničkim snagama osigurala budućnost Hrvatskoj kojoj prijete uništenje od beogradskih kolonijalista i imperijalista.

Hrvatski Narodni Otpor uputio je i upućuje u tom smislu i "Poziv Komunistima Hrvatske", ([kliknite na gore priloženi link, mo.](#)) ali ono što danas čini savez komunista Hrvatske, odnosno oni, koji mu stoje na čelu, predstavlja izdaju svog naroda i svoje Domovine; (poput vlada Mesića, Josipovića i Milanovića, mo.) predstavlja predaju drugova iz svojih vlastitih redova, (jer među potpisnicima "Deklaracije" nalazi se i dobar dio komunista) nezasiptom beogradskom šovinističkom Moholu.

Sa svim ovim što se događa, potrebno je upoznati hrvatski Narod i zbog toga ovaj Proglas upućujemo **HRVATSKOM NARODU** jer Hrvatski Narod, ponavljamo, sa svim komponentima koje ga sačinjavaju, bili ljevičari, pristaše centra, desničari ili politički ne opredeljeni, jest onaj, koji je dužan stati na kraj presizanjima beogradskih šovinstava i njihovih slugu, razbijajući lažnu protu-Hrvatsku propagandu u inozemstvu, preuzevši kormilo Hrvatske u svoje, hrvatske ruke, jer Hrvatskoj nije potrebna ni današnja jugoslavenska federacija a ni sutrašnja jugoslavenska konfederacija koju zagovaraju drugovi Bakarić i Tripalo.

U HRVATSKOM NARODU I NJEGOVIH RADNIM KOLEKTIVIMA LEŽI SUDBINA I BUDUĆNOST HRVATSKE I ZBOG TOGA NITI JEDAN HRVAT ILI HRVATICA NE MOŽE I NE SMIJE VIŠE OSTATI PASIVNIM PROMATRAČEM SVEGA ŠTO SE DOGAĐA I ŠTO PO DIREKTIVIMA BEOGRADA ŠTETI HRVATSKOJ U STRANOME SVIJETU.

ŽIVJELA HRVATSKA!

Za Hrvatski narodni Otpor
general Drinjanin, zapovjednik Hrvatskog Narodnog Otpora,

Enver Mehmedagić.
Pročelnik Glavnog Stana HNH.

Poslanica Vjekoslava Maksa Luburića hrvatskim komunistima iz 1966 ...
<http://www.gradjanska-akcija-officia...slava-maksa-lu..>

Subject: Govor Maksa Luburića za Deseti Travnja 1968.

Tko želi pročitati cijeli govor Maksa Luburića kojeg je on uputio Hrvatima za Deseti Travnja 1968. godine, kliknite na priloženi link i uživajte u čitanju ISTINE u ovom govoru u kojem je Maks rekao: RECI ISTINU, RAZBIŠE TI GLAVU. Otporaš.

Croative.net - GOVOR GENERALA DRINJANINA HRVATIMA ZA ...

<https://hr-hr.facebook.com/Croativen...47951615285228>